

Co pro mě znamená můj křest

Obsah

Úvod	2
Cesta uzdravení	2
Křtem se mění vše	3
Důvěra v Boží pomoc	5
Zvonek nezvoní a nezvoní	6
Nový začátek	7
Křest jako hra na klavír	8
Znovuobjevování křtu	9
Hluboká orba	10
Bůh existuje a má mě rád	11
Touha po svatém přijímání	13
Operace slepého střeva	13
Víra jako běh	14
Křest jako řeka mého života	15
Znovuobjevení Krista	16
Blízkost Krista	17
Strach z nicoty	18
Rámec matky Církve	19
Přebije všechny trumfy jediným gestem	20
Přehození výhybky	21
Hledala jsem nauku, dostala příběh	22
Shromáždění pokrytců	23
Máš super kolo, můžu se svést?	23
Křest po mši	24
Abba Otče	25
Ochrana a jistota	26
Život konvertity	27
Jízdenka na cestě za Bohem	28
Velmi nenápadně	29
Pramen života	30
Etapy života	31
Co pro nás znamená náš křest	32

Dítě Boží.....	32
Překážka křtu.....	32
Rudý sever.....	33
První nadechnutí.....	33
Milosrdný Bůh.....	34
Okem učitele.....	34
Jako bych vylezl z kanálu.....	35
Pohled zvenčí.....	35

Úvod

Následující řádky jsou ze seminárních prací studentů KTF UK. Přinášejí různá svědectví o křtu: ať už z pohledu křtu v dětství nebo po vědomém obrácení ve věku, když už člověk život rozumově prožívá. Je zajímavé, že každého oslovuje trochu něco jiného. Pro každého má Pán připravenou jinou cestu. Všemi příběhy se však prolíná skutečnost, že nás nejvíce zasahuje Boží Radost a Láska – opravdová, která se dotkne našeho srdce. Musíme být stále vnímaví ke skutečnosti, že jsme Boha stáli mnoho (dal za nás svého Syna), než abychom mu byli lhostejní.

Cesta uzdravení

Opravdové naplnění lze najít jen u Boha

Křest považuji za nejdůležitější okamžik z celého svého života. Jsem konvertita, křtěný relativně nedávno o velikonoční vigílii v roce 2010. Křest pro můj osobní život představoval velkou událost, které předcházelo obrácení a s ním spojené uzdravení od velkých osobních problémů. Ty zahrnovaly silnou drogovou závislost, také závislost na různých esoterických naukách a promiskuitu. O stavu ovzduší v domácím prostředí ani nemluvě, včetně ztráty všech přátel jak osobních tak rodinných. V tomto stádiu jsem se dlouhý čas potácel, ale postupně mě tyto věci mátlý takovým způsobem, že jsem se ocitnul na pokraji fyzických i duševních sil. V této situaci jsem naštěstí potkal člověka, jenž mi postupně otvíral oči, a prazvláštním způsobem jsem k němu cítil něco, co lze těžko popsat, ale věděl jsem, že když budu s ním v kontaktu, tak bude všechno dobré... Ten človíček mi povídal o Pánu Ježíši a Panně Marii, a to se velice krásně poslouchalo, i když jsem z rodinného prostředí vždy „věděl“, že takové věci a události kolem jsou pouhé výmysly. Nechci říct, že změna proběhla za dva dny, ale že po obdržení medailonku z Medjugorje, do té doby pro mne bezcenné cetky, jsem na něj myslel 30krát denně a život byl tak nějak jiný. Probudilo se mi svědomí a ukazovalo, jak žiji. Rozhodl jsem tedy jet do Bosny také a trochu víc se přiblížit té nádheře, jak to všichni popisovali. Třeba to pomůže, říkal jsem si a nikdy nezapomenu ten hřejivě zvláštní pocit vždy, když jsem na to pomyslel. Tam jsem poznal to, co drogově závislý člověk moc nezná. Pocit opravdového štěstí, spokojenosti, blaha a naplněnosti. Najednou jsem částečně prohlédl a viděl, jaká faleš je droga, že opravdové naplnění lze hledat jen u Boha.

Po návratu z Bosny jsem nějaký čas abstinovat a snažil se chodit do kostela, kde jsme se pravidelně scházeli s novými kamarády, kteří mě přivedli k Bohu. Zvědavost a určitý pocit falešného bezpečí a jistoty mi však nedaly a znovu jsem podlehl droze asi tak za dva a půl měsíce po návratu. Sice už ne v takové míře a intenzitě, ale přeci. Jel jsem tedy po půl roce do Medjugorje znova, tentokrát s pevnou vírou, že budu jiný.

Tam jsem poznal ten největší zázrak, jaký může být zde na zemi či kdekoli jinde vesmíru, Boží milost. Nechci tím rozhodně poměřovat činnost Boha ve světě a určovat, kde působil a kde ne, a určitě se také v jeho milosti nacházíme všichni, i když to ani nevíme. Spíše chci říci, že tam jsem poznal, že zázraky se dějí. Nemůžu a ani nechci, vypsát sled věcí, jak se udál, ale poznat Boha v Jeho milosti a lásce je největší událost, která se člověku může stát. Na konci tohoto postního týdne byl člověk, který viděl, co droga ve skutečnosti je. Hrůzostrašlivá úzkost a strach nahánějící bestie, která má moji podobu.

Nechápu, jak Pán změnil moje smýšlení, vnímání a pocity během jednoho jediného dne, z kterého jsem se probudil s pláčem, ale jenom chvilkový pocit bytí bez Boha je neskutečně krutý a nepředstavitelně zlý. Každý žijeme z Boha, i když to nevíme nebo si to nepřipouštíme, ale život bez Něj není životem, je to opak věčného života, věčné a bolestivé umírání...

Když jsem se vrátil domů, rovnou jsem šel tehdy k novému kaplanovi, abych se nechal pokřtít. Samozřejmostí bylo přijetí do katechumenátu a individuální hodiny katecheze kvůli mému zaměstnání. Po zhruba ročním katechumenátu jsem byl tedy pokřtěn na Velikonoce 2010. Můj křest pro mě znamenal mnoho, již pro výše popsané důvody. Skutečnou hodnotu mého křtu lze určitě ocenit až později. Chtěl bych nahlas poděkovat mým rodičům, jelikož i když jsou nevěřící a mají k církvi jistou averzi, postupně na svých stanoviscích ubírají a poznávají, že náboženské předsudky jsou pasé. Jejich účast na mém křtu byla příkladnou podporou vlastních dětí v situacích, které jsou mnohdy zkouškou pochopení toho druhého. I když víru bohužel nemají, seděli na vigílii s posvátným klidem a slyšeli mé odřeknutí se od zlého před shromážděnou církví. Tento můj akt, pro ně jako nevěřící, jistě nebyl plně čitelný, ale od té doby došlo k obrovské proměně a uzdravení vztahů mezi námi, takže vnímají i oni, že se nejspíše něco tajemného stalo. Doufám, že jednou i oni přijmou Evangelium za své a pochopí důležitost a krásu Božího vtělení pro nás.

Pokud bych měl zhodnotit svůj křest, jistě to bude jen formálních pár řádek, protože z dosud popsaného musí být jasný můj velice kladný postoj k této skutečnosti. Ba přímo zcela zásadní a do budoucna rozhodující. Jde o to, že nevím, zda by Pán probudil mou víru i bez těch předcházejících negativních věcí, ale dokázal obrátit vše v dobré a zcela změnit smýšlení člověka, jenž si to ani trochu nezasloužil. To je Boží láska a přijetí, to co člověk, který je zaměřen sám na sebe, těžko pochopí a to co má na jeho ego zdrcující vliv.

Křtem se mění vše

Mohu se vždy o Někoho opřít

Na svůj křest vzpomínám v různých obdobích svého života různě. Odehrál se na konci srpna před třinácti lety. Nebyl ani uváděn do vztahu s Velikonočními událostmi a nebyla jsem na něj připravována v katechumenátu. Došlo k němu kvůli mému přání, aby byli pokřtěni moji synové. Můj křest se původně stal podmínkou jejich křtu. Přesto se ale odehrál o něco později, kdy tento důvod už pominul a místo něj nastoupil důvod časový. Kněz, který mě na křest začínal připravovat, musel odejet na studia. A tak jsem svůj křest prožila jako událost, kterou jsem teprve po čase mohla začít lépe chápat.

Kněz, který mě křtil, mě předem upozorňoval, že se v mém životě nic nezmění. Asi nechtěl, abych měla nějaká nereálná očekávání. Přesto tento den v mém životě změnil prakticky všechno. Byla jsem tím překvapená a také i vyděšená, protože nebylo snadné to zvládnout. Ještě tentýž den jsem si uvědomila, že jinak říkám modlitbu Otčenáš. Že Boha oslovuji jako Otce. A tak jsem později snadno porozuměla výkladům o tom, že se křtem stáváme adoptivními Božími dětmi.

Při křtu jsem poprvé zažila vnímatelnou milost Boží, kterou jsem později zažívala i při jiných svátostech. Bylo to poprvé v mém životě a tato zkušenost mě na nějaký čas nějak vzdálila od dění toho konkrétního dne, a vnímala jsem sama sebe jako fyzicky o kousek vzdálenější od lidí, se kterými jsem si byla dříve velmi blízká.

Po pozdějších těžkých zkušenostech a zápasech v reakci na latinské exorcismy, jsem si s odstupem času uvědomila i to, že křest byl pro mě skutečně velkým exorcismem, který ale proběhl velmi jemně. Tenkrát pro mě vlastně ještě nerozpoznatelně.

Křest jako vstup do společenství zpočátku tak jednoznačný nebyl. Fakticky, fyzicky jsem se naopak ocitla mezi křesťany naprosto sama. Farní společenství ani druhý kněz ve farnosti můj křest nezaznamenali a s křestní kmotrou jsem se rozešla po prvních odezvách na reakce změny mého vnitřního života. A tak jsem vstup do církve a poznávání křesťanských pravd prodělávala trochu krkolomně. Napřed jsem byla namísto do společenství uvedena spíš do pouště.

Fakticky jsem onu společenskou rovinu křtu jako vstup do křesťanského společenství ve větší míře zažila až s nástupem ke studiu na Jaboku. Byla to velmi zvláštní cesta. Chtěla jsem nějak doplnit chybějící katechumenát a ocitla jsem se rovnou na místě, kde se o víru zápasilo. Ale přesto to bylo ono místo, kde se mi podařilo s podporou zpovědníka dělat první krůčky, a vstoupit také fakticky, fyzicky a vědomě do společenství církve.

Nebyla vždy období, kdy jsem svůj křest viděla jako dobrou událost svého života. V těžkých krizích jsem volala po známé minulosti a za skutečnost, že jsem pokřtěná byla, jsem knězi neděkovala. Vyslechl i tak tvrdá slova, že odpověděl, že podruhé by to už takto neudělal.

Dnešní pohled na můj křest už je ovlivněn mnoha znalostmi, které jsem četla, slyšela a také sama prožívala v roli kmotry při křtu dítěte. Vedle skutečnosti mého mateřství, ke kterému jsem si došla cestou, která šla proti Božím příkázáním, jsem se z nabídky Boží dostala navíc do role bířmovací kmotry maminky tří dětí a do role kmotry malého děvčátka. Tyto vztahy vnímám jako dary z Boží ruky. Vztahy a role, které bych bez onoho křtu nikdy nemohla mít. A přijímám je jako výměnu za všechny ty vztahové roviny s lidmi, které mým křtem rychle zanikly.

Křest vnímám jako onu bránu, která otevřela dveře k setkávání s Kristem ve svatém přijímání a otevřela nabídku ke svátosti pokání. Zpočátku bylo pro mne přijímání Těla Kristova spojeno se zvláštními stavy, které se promítaly do fyzických odpovědí mého těla. Začalo se viditelně třást, a to je věc, které dodnes nerozumím a nesetkala jsem se s žádným výkladem podobné zkušenosti. V přípravě k přijímání jsem se dozvěděla jedinou větu. Jen to, že to jsme prostě nestihli. A tak jsem k této svátosti přistupovala s jedinou znalostí, kterou jsem si toho dne přečetla v Katechismu. A sice, že je třeba dodržet hodinový půst. A tak jsem se i v této věci učila z vlastní zkušenosti a následných pozdějších vysvětlení duchovních nebo z katechezí na charismatických konferencích.

Křest pro mě znamenal zánik mnoha blízkých vztahů a navázání nových. Byl pro mě destrukcí starého a vlastně i po třinácti letech se vnímám spíše na chaotickém staveništi než na zřetelně budované stavbě Božího chrámu pro přebývání Ducha svatého. Bývám velmi vyčerpána a čas od času směřuji k rezignaci a znovu potřebuji pomoc, abych se stavěla na nohy. Je to stálý boj, který křtem začal.

Onu větu, kterou mi kněz před křtem řekl, že se křtem nic nezmění, vnímám velmi rozporuplně. Změnilo prakticky všechno, ale přitom se nezměnilo to, co bych si přála, a tak s tímto faktem polemizuji a rozhodně mi překáží v pokoře přijímání Božího plánu s mým životem.

Často se vracím také k původnímu důvodu svého křtu, a sice spáse svých synů. Jejich věk je nyní 18 a 15 let a je logickým zápasem o víru.

Ale stále je přítomno ono spojení mé a mých dětí se křtem mým a jejich vlastní vírou, a vnímám, že tam někde stále chybí krok k vlastnímu rozhodnutí a uvěření, že spásu Bůh nabízí také pro mne. Já jsem o křest původně nežádala, protože ve mně byla větší víra v to, že pro ně záchrana možná není.

Toto všechno jsou nějak dozvuky, odpovědi a reflexe na můj křest. Vítězství a prohry v zápase o život z víry. A skutečnost mého křtu doprovází silná zkušenost v tomto už víc než třináctiletém období se silou modlitby kněze, který mě pokřtil a každý den se za mne s láskou modlí a Bůh doplňuje sám to, co mi nemohl předat kvůli spěchu, ve kterém se všechno v té době odehrálo.

Důvěra v Boží pomoc

Ať se stane cokoli, bude to dobré řešení

Já, na rozdíl např. od svého manžela, jsem byla pokřtěna již jako třítydenní miminko o svátku sv. Štěpána. Musela to tehdy být jistě velká rodinná událost, ale samozřejmě mně to tedy tou dobou určitě nic moc neříkalo. Protože to bylo v padesátých letech minulého století, kdy se situace pro věřící začala vyvíjet ne právě pozitivním směrem, po pravdě se nic moc dále kolem mého dalšího života ve víře nedělo. Tedy nedělo v tom smyslu, že nenásledovala žádná oficiální křesťanská výchova ani v rámci rodiny. I když nějaká přece jenom. Moji rodiče byli čestní a laskaví lidé, takže mě jistě vedli v křesťanském duchu k tomu, abych rostla jako slušný člověk. Jistě mi dali základy slušného a mravného chování a ve své podstatě mě vlastně vychovávali v duchu desatera. A samozřejmě jsem se nějak dozvěděla, že jsem vlastně pokřtěná. Během podstatné části svého života jsem tomu však opravdu, žel, nepřikládala téměř žádnou váhu. Faktem ale je, při zpětném pohledu jsem vlastně žila vnitřním životem vždy relativně bohatým. Dovedla jsem být sama se sebou a necítila jsem se přitom sama. Vždy jsem soucítila a sympatizovala se slabšími či s tzv. „na okraji“. Např. ve druhé třídě ZŠ jsem si sama od sebe sedla ke spolužačce romské národnosti, protože mi bylo prostě líto, že s ní nikdo nechce sedět. Též jsem velmi brzy a rychle pochopila, že nikdy nejde o to, zda je člověk bílý, rudý, černý, či jaký, ani jestli je Čechem, Romem, Slovákem či jakékoliv jiné národnosti, ale že jediné, opravdu důležité je, jakým je člověkem. Byla jsem totiž dítětem do Čech se přistěhovavších Slováků, narozená v Čechách. Takže jako dítě jsem slyšela od některých dětí v Čechách narážky či nadávky na Slováky a opačně na Slovensku, kam jsme jezdili za příbuznými, nadávky od dětí slovenských na Čechy, což vlastně nebyly opravdové, vnitřní projevy oněch dětí, ale nenávist naroubovaná dospělými, jejich rodiči atp. Takže jsem nějak podvědomě už jako dítě tušila, že nebude zas tak důležité, nakolik a zda mě přijmou lidé, a přitom jsem cítila, že přesto být lidmi nepřijatá, nemusím být nešťastná. Postupně jsem během svého života získávala další a další zkušenosti - již jako tříleté dítě jsem kvůli zdravotnímu stavu např. musela strávit téměř rok mimo rodinu ve zdravotnických zařízeních, kde jsem se také musela nějak otrkat a kdy to nebylo vždy lehké bez maminky, tatínka a brášky. Až jako u dospělé se můj zdravotní stav řešil operací srdce. A večer před operací, ač tehdy ještě nevěřící, ale pokřtěná, jsem zcela spontánně hovořila s Bohem a přišlo mi to naprosto přirozené, normální a v pořádku. Vnitřně jsem slyšela jasnou a jednoduchou odpověď na mé strachy a starosti, která mě vedla k naprostému odevzdání se. Ta odpověď byla asi v tom smyslu, že ať už se stane cokoli, bude to vždycky dobré řešení, a tak či onak že se nemám čeho bát. Druhý den jsem přistoupila k operaci naprosto odevzdaná a už cestou na operační sál mě překvapilo, kolik lidí na té cestě bylo, a že všichni, kdo mě tehdy potkali, mě pohladili a přáli mi hodně štěstí. Dnes si myslím, že nebyla náhoda ani to, že mě operoval chirurg katolík, a už tehdy jsem měla pocit, že snad musel být Bohem seslaný. Může to znít paradoxně, ale právě operace pro mě byla jedním z období života, kdy jsem zažila opravdu hodně lásky. Dokonce za mnou přijeli i moji studenti z mimopražského gymnázia, kteří snad jen náhodou (asi obtelefonovali z budky všechny nemocnice v Praze) zjistili, kde vlastně jsem, a po telefonu přesvědčili ošetřujícího lékaře, aby jim dovolil mě navštívit v naprosto atypickou dobu, mimo návštěvní hodiny, a to v ÚVN ve Střešovicích v roce 1986.

Zdá se mi i docela možné, že právě můj křest nějak nenápadně působil i na mého manžela, který najednou začal uvažovat o tom, že by se měl dát pokřtít i on a také že by bylo dobré pokřtít našeho postiženého syna. Byl to pak nakonec právě můj tehdy ještě nepokřtěný manžel, kterého podle mě Bůh použil jako nástroje k tomu, abych se konečně otevřeně k víře přihlásila. Takže s ohlednutím se zpět po mém dosavadním životě mám dost přesvědčivý pocit, že v podstatě od toho inkriminovaného svátku sv. Štěpána, jako třítýdenní miminko, jsem, ač nevědomky, ale přece jenom začala svůj život s Kristem, že jsem, Bohu díky, žila a žiji pod Boží ochranou, že jsem vždy byla vedena jistou Boží rukou a jsem za to Bohu Otci, Ježíši Kristu, Duchu svatému, rodičům i svému manželovi opravdu vděčna.

V retrospekci mého života, byl a je křest vlastně velmi důležitá výhybka, jež mě navedla k mému bezpečnému životu s Kristem, který (přestože jsem si to ne vždy uvědomovala) jej vždy naplňoval a naplňuje láskou.

Zvonek nezvoní a nezvoní

Cítila jsem objetí, lásku i teplo

Můj křest se odehrál 29. dubna 2001 v kapli sv. Václava v mé rodné vsi. Zde jsem zároveň přijala bířmování a také první svaté přijímání. Je to téměř 10 let. Byla jsem pokřtěna krátce po svých 18. narozeninách. Bylo to mé samostatné rozhodnutí. Byla ten den křtěna tři děvčata. Křest a ostatní svátosti jsme měly přijmout o Velikonocích, ale úraz oka jedné z nás vše odložil. Čekání na přijetí do církve a patření ke Kristu bylo dlouhé. Dalo by se to přirovnat asi k nedočkavosti dětí, které se strašně těší na dárky o Vánocích, ale zvonek nezvoní a nezvoní.

Pokud si pamatuji, nikdo z naší rodiny nevěří v Boha. Tedy tak se všichni prezentují. Pravděpodobně mě ovlivnily již v mém dětství řádové sestry, které nejdříve s námi bydlely v panelovém domě, a maminka s nimi pracovala v ústavu sociální péče. Sestry na mě velmi působily, neboť se mi později vybavovalo hodně příběhů z bible, aniž bych ji kdy četla. Ve svých dvanácti nebo třinácti letech jsem ve sklepě našla starou modlitební knížku. O pár let později mi sestra Kamila nabídla, že dvě děvčata k ní chodí studovat historii Písma a jestli bych také nechtěla chodit a že toto studium může být zakončeno křtem. Byla jsem nadšena. Rok jsem každému, kdo šel k svatému přijímání, záviděla a nemohla se dočkat, až budu moci sama předstoupit před Boha a přijímat. Touha po Kristu a potom, aby se u mě navždy v srdci zabydlel, byla velice silná. Přišel čas křtu. Z rodiny nikdo nepřišel. Kmotru jsem moc neznala, vybraly mi ji řádové sestry. Ale přijetí svátosti to vše překonalo. Byla to taková překrásná chvíle. Uvnitř mne se zapálil oheň. Byla to nádhera. Cítila jsem objetí, lásku, teplo, i přesto jaká v kapli byla zima. Ale také velkou sílu, že s Boží pomocí vše překonám. A dala jsem si předsevzetí, že si ten nádherný pocit zachovám až do konce života. Být s Bohem je přece tak úžasné. Nemohla jsem se nabažit přítomnosti Boží a doufala jsem, že to nikdy neskončí.

Když se teď dívám na svou cestu za Pánem a svůj křest, tak si říkám, že to byla zvláštní cesta. A udržet si bytí s Bohem je dost těžké mezi lidmi, kteří něco hledají, ale striktně odmítají Boha. V nevěřícím prostředí je mnohdy těžké udržovat živou viru. Neboť plno lidí potírá všechny hodnoty, které vyznáváte.

Po křtu už nebyla žádná výuka a prohlubování víry. A my jsme tolik toužily si stále připomínat tu chvíli, kdy jsme byly v Boží přítomnosti. Avšak začal nás pohlcovat stereotyp a také studijní i pracovní povinnosti. Touha po setkání s Bohem a lidmi, kteří chtějí to samé, mě dovedla k cestě na charismatickou konferenci v Českých Budějovicích. Ta atmosféra byla neuvěřitelná. Zde jsme s

kamarádkou našly to, po čem jsme tak moc toužily. Společenství, které nám bylo blízké svou spiritualitou, svou atmosférou, společné modlitby, kdy se velká hala sborově modlila. Tehdy jsme si řekly, že chceme následovat Krista a nechceme jen zabřednout do nedělní návštěvy kostela, ale plně fungovat ve farnosti.

Stereotyp nás však dostihl. Ale i osobní prohry a špatná rozhodnutí, mají za následek, že nyní neprožívám plnohodnotně setkání s Kristem. Nedodržela jsem své předsevzetí. Cítím to jako své selhání a vlastní prohru. Je mnoho důvodů, proč jsem nevytrvala v boji zůstat s Kristem. Prvním z nich mohlo být, že zemřel starý pan farář a sestry byly přestěhovány do Prahy. Společenství ve vsi zaniklo. Farnosti byly sloučeny v jednu velikou. Vystřídali se dva faráři, kteří měli a mají problémy sami se sebou a další starosti s tak velikou farností už nevládali. Nynější administrátor má svoje vyvolené a své zdravotní problémy. Farnost funguje navenek vcelku dobře. Bohužel nefunguje náboženství, aby upevňovalo víru lidí. Hlavně nově pokřtěných, nikdo vám nepodal pomocnou ruku. Vlastně nikdo nepřikládal do ohně v mém srdci. Ve farnosti nebylo duchovní doprovázení, a tak člověk hledal pomoc někde jinde nebo od víry odpadl.

Křest mi ale také ukázal, že nemusím jen rodiče poslouchat, ale že jsou i jiné hodnoty, pro které se mohu sama rozhodnout. Avšak zachovávat některé hodnoty v době, kdy člověk hledá budoucího partnera pro život a založení rodiny, je mnohdy těžké. Někteří lidé se nikdy nesmíří s tím, že máte jiný pohled na svět. Ztráta dlouholetého vztahu a špatně prožitá duchovní obnova, narušila mé soužití s Bohem natolik, že jsem chtěla odejít z církve. Tehdy jsem se modlila a myslela na to, proč Boha neslyším. Proč se to všechno muselo stát. Cítila jsem se sama. Měla jsem problém vidět Krista v druhých. Nedokázala jsem Boha milovat. Tehdy jsem cítila křest jako vězení ve společenství, kde se necítím dobře. Křest, který pro mě tolik znamenal, byl nyní jako závaží. Pak přišla světlejší chvílka, podala jsem přihlášku na KTF. S jiskřičkou naděje jsem si říkala, zde se to zlepší. Tady pochopím některé zákonitosti církve a potkám nové lidi a nová společenství. V prvním ročníku jsem prodělala krizi víry, bylo to zdolávání nejvyšší hory světa. Stále více jsem cítila, že nechci být v církvi a plamen založený v mém srdci skoro vyhasl. Cítila jsem se křtem připoutána a bez možnosti úniku. Skrze svátost smíření mě Pán opět oslovil.

Pokud shrnu vše, co pro mě dnes znamená můj křest, odpovím, že křest je naděje. Víím, že už asi nikdy neprožiji tak krásnou chvíli v Boží přítomnosti jako při křtu. Ale v Jeho přítomnosti je mi dobře. Pochopila jsem, že je nutné vyznávat a chválit Boha. Je dobré udržovat rozhovor s Bohem, tak jako komunikuji s každým jiným člověkem. Chtěla bych se přidržet za jednu ruku Otce a druhou rukou se přidržovat Panny Marie. A společně jít za Kristem. Už chápu, že některá rozhodnutí bolí, ale stojí za to vytrvat. Stojí za to se modlit, milovat a doufat v Boha. Už víím, že Bůh je se mnou, i když je to někdy dost složité pochopit. Ráda bych po studiu, a pokud o to bude v naší farnosti zájem, založila nějaký kroužek či spolek lidí, kteří budou mít stejný zájem. Ať už výuku náboženství nebo jen rozdávat horlivost pro Krista. Vždyť máme mnoho nově pokřtěných, kteří přijali svátost křtu i ostatní svátosti, ale do společenství už nepřicházejí. Krize víry mi možná ukázala, kde je mé místo a kde je potřeba hlásat radostnou zvěst.

Nový začátek

Změna životního stylu

Co pro mě znamená můj křest?

Že mohu chodit (a chodím) ke svátostem, že patřím k církvi, že patřím ke Kristu: To byla první odpověď, která mě napadla. Myšlenky, které mi přicházely, když jsem o tématu dál přemýšlela, bych shrnula asi takto: Křest stojí v samotném základu mého života. Abych do něj vůbec mohla vstoupit, musela jsem se nejprve narodit, to je první předpoklad. Abych mohla žít tím způsobem, jakým dnes žiji, musela jsem se setkat s Ježíšem Kristem, uvěřit, že je Boží Syn a že jeho nabídka života s ním platí i pro mě, tuto nabídku přijmout a nechat se pokřtít.

Můj křest, který proběhl v mých 20 letech, byl pro mě novým začátkem. Do značné míry se změnila spousta vnějších projevů mého života: Získala jsem nové přátele (křesťany), s nimiž jsem začala trávit víc času. Změnil se můj denní a týdenní rytmus, který se nově podřídil návštěvám mše svaté a osobní modlitbě. Ve volném čase jsem se začala věnovat aktivitám, které bych dřív zřejmě nedělala: dobrovolnická pomoc, četba nového druhu literatury apod. Vnitřně se pro mě křest stal novou perspektivou. Ne že by od té doby bylo všechno růžové, fialkové a světle modré. Ale dozajista ustoupily do pozadí (snad téměř zmizely?) pocity zoufalství, beznaděje a taky nuda. Na to najednou nebyl čas ani prostor, tedy vlastně časoprostor. Člověk začal žít tak trochu v jiném světě - i když auta, domy, stromy a řeky zůstaly úplně stejné. A lidé vlastně taky.

Být pokřtěný, to ale ještě neznamená, že je člověk za vodou. Někdy nahoře, jindy dole - to platí i pro duchovní život. Tím dole mám na mysli jak nepřízeň vnějších okolností, tak třeba i vlastní selhání, slabost, která se projeví tehdy, kdy to člověk nejméně čeká. Jestliže jsem křest viděla jako možnost nového začátku, pak v životě, který po něm následuje, je pro mě především důležité vědomí toho, že k tomuto začátku se mohu neustále vracet. Křest pro mě stále zůstává perspektivou, často znovu obnovovanou. Co to znamená? Především vědomí toho, že není propast, do které bych se mohla propadnout a už nikdy nenajít cestu zpět. Dokud zůstávám v Bohu, vždycky bude na horizontu světlo. Je to záblesk věčnosti, se kterou je křest neoddělitelně spjatý. Toto propojení ale asi vnímám spíš intuitivně a nejsem v tuto chvíli schopná popsat jej vlastními slovy.

Na závěr připojím to, co je v tomto světě nejviditelnější. Můj křest pro mě znamená veřejné přihlášení se a zároveň přijetí do zcela určité menšinové společenské skupiny. Z toho plyne mnohé. Pozitivně vnímám to, že někam jakž takž patřím a neztrácím se ve spleti možností, že nejsem až tak úplně vržena do světa a nemusím každé ráno zoufale hledat svoji identitu. Na druhou stranu cítím, že na sobě nesu určitou nálepku. Lidé jinak posuzují mé chování, mnohdy zvědavě čekají, co udělám. Očekávají ode mne určité postoje, zejména co se morálky týče, a jsou překvapeni (někdy mile, někdy nemile), pokud zrovna zareaguji jinak než podle zažitých stereotypů, které lidé s křesťany spojují. Občas mohou být takové situace zdrojem pobavení, sem tam se podaří proměnit je v zárodek evangelizace, na jejímž počátku často stojí úkol ukázat, že křesťané jsou také lidi. Může se ale stát, že takový moment vyústí v pocit prohrané bitvy. To vše patří k mému křesťanství, do něhož jsem vstoupila přijetím iniciačních svátostí.

Křest jako hra na klavír

Život bez Boha si nedovedu představit

Co pro mě znamená můj křest? Především veliký dar Božího milosrdenství. To, jak Bůh vstoupil do mého života a jak jej následně vedl, je tak podivuhodné, že když se dnes obracím zpátky, abych nad tím přemýšlela, vidím, že to byl doopravdy zázrak. Přesto, že jsem nebyl ve víře vychováván a že se u nás v rodině o víře nemluvalo, byl jsem v jedenácti letech pokřtěn. Komu poděkovat? Především Hospodinu a pak také několika lidem z farnosti, kteří na tom mají veliký podíl. To, že jsem mnohým věcem ještě nerozuměl, je pravda, ale vykročil jsem na cestu a začal poznávat to, co tato svátost do života křesťana přináší. Uvědomit si pravý význam křtu, pochopit to, že jsem dítětem Božím, že mám

podíl na Kristově kněžství, že jsou mi odpuštěny hříchy, že jsem členem katolické církve, mi trvalo dlouho, a i dneska při opakování křestního slibu stále objevuji, co mi tato svátost do života přinesla. Pak následovaly další svátosti, biřmování a eucharistie. A tak jsem se stal plnoprávným členem Kristovy církve. To mi přineslo velikou vnitřní radost, ale zároveň jsem cítil i velikou odpovědnost. Ovšem křest byl tím prvním krokem a i když jsem při samotném obřadu křtu necítil nějakou proměnu, přesto jsem byl označen nezrušitelným znamením křesťana a „proměněn“ jsem vlastně byl. Uvědomění si vážnosti této svátosti přišlo až mnohem později. Nedovedu si moc dobře představit, že bych prožíval život bez Boha, zvláště v tom věku dospívání, kdy je to pro člověka docela nelehké období. To, že člověk patřil do společenství, že se měl kam vrátit, když odbočil z cesty, to, že měl v srdci ten Boží hlas, který mu v nelehkých situacích pomáhal, je obrovským darem. I přesto, že člověk protestuje proti některým věcem, něco se mu nelíbí, přesto, že má pocit, že to půjde bez Boha lépe a nějaký čas to i funguje, přesto přes všechno se nakonec vrátí k Bohu a rozpomene se na to, že byl pokřtěn a že je Božím dítětem a že má v srdci to nezrušitelné znamení a že to prostě a jednoduše bez Boha nejde.

Pokud bych měl svůj křest k něčemu přirovnat, tak bych ho přirovnal k zápisu do hudební školy, například na hru na klavír. Člověk se ve svém dětském věku nadchne pro hru na klavír, vidí, jak pěkně hraje někdo z jeho blízkých přátel, jak hrají někteří dospělí a chce umět hrát taky tak pěkně, něco ho k tomu přitahuje. Tak nezbyvá nic jiného, než se nechat zapsat do hudební školy a začít cvičit. No a ten zápis, to je ten první krok k tomu, aby člověk něčeho dosáhl, aby se naučil hrát. A pro člověka, který chce patřit do společenství věřících, je křest tím zápisem, tím prvním krokem k tomu, aby se něčemu naučil a něčeho dosáhl. Potom přichází období, kdy opadne prvotní nadšení a přestože nějaké výsledky jsou, není to úplně ono, člověk musí vynakládat veliké úsilí a zdá se, že to nikam nevede. To se týká jak hry na klavír, tak našeho vztahu k Bohu. Možná, že je toto přirovnání trochu nešetrné, ale mám pocit, že vystihuje tu podstatu věci. Že totiž, ať se to týká víry, chození do kostela, modlení anebo hry na klavír, vždy je potřeba, aby se do těchto věcí člověk zapojil naplno. Pokud to nevezme vážně a nepůjde do toho srdcem, nebude to stát za nic. Písmo a slovo Boží se pro nás stane prázdnou literou a z hry na klavír zbude pouhé tlučení do kláves. No a ty pravé výsledky našeho snažení jsou vidět až po mnoha letech a pak při našem pohledu zpátky budeme moci říct „díky Bohu“ za to, že jsme mohli začít. Dnes už jsme věřící, dnes už umíme hrát a to, že jsme začali a vytrvali, je opravdu podivuhodné. Křest byl u mě tím úvodním vykročením na cestu, po které dneska jdu. Je to cesta úzká a někdy i nepohodlná, ale přináší naději. Jsem stále v mnoha věcech na začátku, ale pokud vytrvám a budu chtít nalézt pravdu a budu se modlit, pak jistě na té cestě nebudu sám a na konci cesty už to nebude jen jako v zrcadle, jen jako v hádance, ale tváří v tvář.

Znovuobjevování křtu

Ponoření do lásky Nejsvětější Trojice navěky

Vzhledem k tomu, že jsem byla pokřtěna již v dětství, se na svůj křest nepamatuji. Myslím, že jsem se nad tím spoustu let nezamýšlela. Chodila jsem pravidelně na nedělní bohoslužby, ale nic moc víc. Jen kdesi v hloubce jsem tušila, že existuje něco víc, cosi hlubšího a chvílemi jsem po tom toužila. Před 15 lety jsem pak prožila něco, co lze nazvat osobní konverzí, která výrazně změnila můj život. Jednoduše vyjádřeno: našla jsem k Bohu osobní vztah.

Když jsem pak byla zaměstnána jako pastorační asistentka na horské farnosti a začala navštěvovat kurz pro katechety, uvědomovala jsem si, jak málo o víře vím a jak mi chybí základní znalosti. Poslouchat přednášky na tato témata mi přišlo úžasné. Zároveň jsem zcela nově prožívala celý liturgický rok. Po prvotním nadšení a pocitu stoupání vzhůru, ale přišla i každodennost, vyprahlost, zklamání z lidí i obavy, že bych mohla svoji víru ztratit nebo opustit.

Když jsem se pak v době svého pobytu jako au-pair u sester augustiniánek v Anglii začala setkávat i s lidmi jiných vyznání, vynořila se otázka, proč (možná i zda) chci být právě katoličkou. Do té doby jsem se totiž převážně setkávala s lidmi, kteří do kostela buď chodili a byli katolíci, nebo do kostela nechodili vůbec. Zde najednou otázka nezněla, zda je člověk věřící, ale spíš k jaké víře se hlásí (a proč).

O křtu jsem více začala přemýšlet v době, kdy se v naší farnosti připravovalo na křest několik dospělých. Vzpomínám, jak jsem jim záviděla možnost si křest prožít, být najednou tak znovuzrozený, moci postupně vědomě objevovat svět víry. Postupem času jsem to ale začala vnímat trochu jinak a více si vážit toho, že mi rodiče tento dar umožnili přijmout již jako nemluvněti. Někdy v té době jsem začala svůj křest slavit. Datum svého křtu (11. 1. 1970) jsem znala, ale vzpomínám na úžas při zjištění, že to byla neděle Svátku Křtu Páně.

Dalším podnětem k zamyšlení o křtu bylo, když jsem se stala kmotrou. Můj první kmotřenec se narodil ve stejný den jako já (i když o řadu let později) a byl pokřtěn na Svátek Křtu Páně, druhý byl křtěn o rok později v předvečer tohoto svátku. Tehdy jsem také začala přemýšlet o tom, co znamená být kmotrou, protože od svých kmotrů jsem to neměla možnost poznat.

Důležitým a silným okamžikem se pro mě stala také každoroční obnova křestních slibů při velikonoční vigílii, kdy se vědomě hlásím k víře v trojjediného Boha a zříkám se všeho zlého. Je to jako znovu uvědomění si své identity, návrat ke kořenům. V tuto chvíli si intenzivněji uvědomuji nejen závazky, ale hlavně Boží obdarování a bezpodmínečné přijetí, které je neodvolatelné. Jsou to chvíle velice osobní, ale zároveň zde je i rozměr slavicího společenství, a vědomí jednoty - toho, že tvoříme jednu velkou rodinu - církev, Tělo Kristovo. Myslím, že si někdy málo uvědomujeme svoji důstojnost Božího dítěte a necháme se pak zbytečně ovládat nejrůznějšími obavami a hodnocením a očekáváním druhých.

Možná jsem toto všechno začala objevovat poněkud pozdě a vpřed postupuji jen velmi pomalu, ale jsem za to vděčná. Upřímně řečeno, možná jsem toho dříve ani nebyla schopná. Jsem ráda, že i díky studiu se mi otvírají nové dimenze prožívání víry, mše svaté i svátostí. Zároveň ale vím, že samotné studium (vědomosti) nestačí, že základem je poctivá snaha o duchovní život, a to je někdy pořádná dřina...

Někdy, když mi je hodně těžko, cítím se osaměle, jsem zklamaná z lidí (i církve) a zoufale volám k Bohu: „Proč?“, přichází otázka, má-li to všechno vůbec smysl. A pak pomalu znovu nahlížím do té jediné jistoty, která nám je dána právě ve křtu. Význam křtu pro mě osobně asi nejlépe shrnují a vystihují slova: Křest je ponoření do lásky Nejsvětější Trojice navěky.

Hluboká orba

Bohatství živého společenství

Pokřtěna jsem byla ve vesnickém kostele, když mi bylo asi 6 týdnů. Naše rodina byla a je nepraktikující. Význam křtu jsem si začala uvědomovat až před několika lety. V domově pro kněze ve Staré Boleslavi jsem se seznámila s knězem, který mě připravoval k přijetí svátosti smíření, eucharistii a biřmování. V této době jsem se seznámila s řádovou sestrou, která mi též na mé cestě víry pomáhala. Stala se mojí biřmovací kmotrou.

Již od svého dětství jsem věděla, že jsem pokřtěná, ale nevěděla jsem, co to vlastně znamená. Když jsem byla starší, vždy jsem se hrdě ve všech dotaznících hlásila ke křesťanské víře. Ale proč, to vlastně nevím. Můj manžel pocházel z praktikující katolické rodiny, ale v době, kdy jsme se seznámili, již do kostela nechodil. Svatbu jsme v kostele též neměli. Po narození mých dvou dcer jsem trvala na tom,

aby obě dvě byly pokřtěny v katolickém kostele. Manžel o křest dětí nestál, i když si jeho maminka před smrtí velmi přála, aby její vnoučata byla pokřtěna. Připravila pro ně i dárek ke křtu. Já jsem na křtu trvala, a tak obě dcery pokřtěny byly. Protože jsem věděla, že manžel byl v katolické víře vychován, žádala jsem ho, aby mně některé věci, kterým jsem nerozuměla, vysvětlil. To ale vždy odmítal. Celé roky jsem hledala, ale neumím popsat co.

Po rozpadu našeho manželství jsem se začala zabývat astrologií, numerologií, výkladem karet. Absolvovala jsem několik placených kurzů, ale stále to nebylo to, co jsem hledala. Bylo mi doporučeno přečíst si Bibli. Náhodou jsem se setkala s jednou paní, která chodila na biblické hodiny. Nabídla mi, že můžu chodit s ní. Protože hodiny začínaly až po skončení mše svaté, a já jsem nevěděla, kdy bohoslužba přesně končí, rozhodla jsem se, že budu chodit i na mši. V kostele jsem si sedala do zadní lavice, abych měla přehled a příliš na sebe neupoutávala pozornost, když bych nevěděla, co mám dělat. Po několika návštěvách jsem cítila, že chci věcem rozumět, že chci vědět víc. Poprosila jsem moji známou, aby mi vysvětlila průběh mše svaté, kdy se vstává, kleká apod. Protože ve Staré Boleslavi je dům pro staré kněze, domluvila mi schůzku s knězem, který si na mě udělal čas. Jeho první větu nikdy nezapomenu. Řekl, že musíme začít hlubokou orbou. A začal. Naše povídání přešlo naprosto spontánně na přípravu k prvnímu svátému přijímání. Nikdo mi nic nevnucoval, nikdo mě o ničem nepřesvědčoval. Dnes, když se dívám zpět, vidím, jak zcela nenápadně vstoupil Bůh do mého života.

Po prvním přijetí eucharistie jsme v pravidelných hodinách pokračovali. Tentokrát to byla příprava na biřmování. V té době jsem prožívala velmi těžké období a svátosti byly pro mne velkou posilou. Vzpomínám si, jak jsem v modlitbách často naléhavě prosila o pomoc. V té době jsem se seznámila s mojí budoucí biřmovací kmotrou, která mi v mém duchovním životě hodně pomohla.

Z mého křtu si nic nepamatuji, protože jsem byla kojeneček. Moji rodiče mě nenaučili modlit se, ani mně o Bohu nikdy nevyprávěli, přesto si mě Pán svou milostí přivedl k sobě. Je to pozoruhodné a sama se tomu čím dál víc divím.

Velkým duchovním prožitkem bylo pro mne biřmování. Příprava trvala 2 roky a já jsem k ní přistupovala zodpovědně. Snažila jsem se udělat si na přípravu čas, nezameškat ani jednu hodinu. Pán mi dal zakusit svou přítomnost při udílení této svátosti. Též jsem si uvědomila, jak velké je bohatství živého společenství pokřtěných lidí a to, že já do tohoto společenství patřím. To je pro mne velký dar, jako i různá přátelství, která mám s věřícími, a trvají již několik let. V církvi jsem našla druhý domov. Zažila jsem zde přijetí od pro mne naprosto cizích lidí, a to na základě naší společné víry.

Je též pravda, že moje vlastní rodina se mi odcizila. Mé dvě provdané dcery nechápou mé postoje. Ptají se mne, proč najednou chodím do kostela apod. Je pro mne velmi těžké jim nyní předávat víru. Ale i v tuto chvíli věřím, že Pán může i to, co je v lidských očích nemožné.

Bůh existuje a má mě rád

Ideál nebo utopie

Na úvod se musím omluvit za to, že nedokážu popsat, co pro mne znamená můj křest, a přitom se vyhnout vyprávění o mé cestě k víře. Pokusím se to zkrátit a zjednodušit, ale vyhnout se tomu nejde.

Pocházím z nevěřící rodiny a základní školu jsem absolvovala před listopadem 1989 a nepamatuji se, že bych v této době o křtu něco slyšela. Poprvé jsem o křtu slyšela až na střední škole, kam jsem nastoupila v září 1989. Tam jsem se v hodinách dějepisu a občanské výchovy začala dozvídat něco o

křesťanství a poprvé jsem četla i evangelia. Jedna spolužačka se svěřila, že se připravuje na křest. I když jsem v té době ještě o Bohu a víře skoro nic nevěděla, cítila jsem, že je to něco velmi důležitého. Jiná spolužačka nám přinesla ukázat stuhu, kterou dostala, když byla pokřtěna jako dítě (možná místo křestní roušky). Opět jsem měla pocit, že díky tomu, že byla pokřtěna, má něco, co mi chybí. Na střední škole jsem také začala hledat něco, co by můj život naplnilo a dalo mu smysl. Zkoušela jsem i jógu a různé meditace, zajímala se o posmrtný život... Vyprávění evangelií se mi sice líbilo, ale spíš jsem to brala jako takový ideál nebo utopii, která nemá s životem nic společného.

Rozhodující pro můj obrat k víře (a zájem o křest) byl nástup na vysokou školu. Svou roli sehrálo i zklamání z rozdílu mezi tím, co jsem od studia očekávala, a realitou. Nečekaně těžce jsem také snášela odloučení od rodiny a život na koleji. Ale právě jedna ze spolubydlících můj život zásadně ovlivnila. Oslovila mě svým chováním, které bylo úplně jiné, než na co jsem byla zvyklá. Vyzařoval z ní zvláštní pokoj, klid, vyrovnanost. Jednou se mi při debatě nad prací z filosofie svěřila, že je věřící. V tu chvíli mi došla souvislost jejího klidu a vyrovnanosti a toho, co jsem četla v evangeliích. S ní jsem se také poprvé dostala do kostela na mši svatou a poznala živé společenství věřících vysokoškoláků. Díky nim a knězi, s kterým jsem se jejich prostřednictvím seznámila, jsem ztratila předsudky, které jsem do té doby měla o katolické církvi. (Pramenily, jak z podání církve v hodinách dějepisu, tak z jejího obrazu v románech a filmech.) Nový pohled na církev jakoby zbořil zeď, kterou jsem nevědomě stavěla mezi sebe a Boha. Jednoho dne jsem ve svém srdci poznala, že Bůh existuje a má mě rád. Tehdy pro mne začal mít význam i křest.

Záhy po poznání, že Bůh existuje, jsem se začala modlit, abych mohla být pokřtěna a mohla tak patřit k Bohu a jeho lidem. Nevím, kde jsem tuto formulaci ve svém srdci vzala, ale přesně takto jsem to cítila. Po určité době jsem se na křest začala připravovat. I když jsem ze začátku velkoryse souhlasila s dvouletou přípravou, nakonec se mi i roční příprava zdála nekonečná. Opravdu jsem toužila stát se Božím dítětem a neoddělitelně s touto touhou šla i touha po svatém přijímání.

Co jsem prožívala při vlastním křtu, ani nedokážu slovy popsat. Bylo to nevýslovné štěstí, radost a obrovský pocit klidu v srdci. Když jsem za chvíli i poprvé přijala Kristovo tělo, bylo to pro mne tak silné, že jsem mohla jen klečat a radovat se z Boží přítomnosti. I když dnes díky studiu teologie vím, že jsme vlastně měli být i biřmováni, jsem ráda, že jsem tuto svátost přijala až o několik let později, protože už křest a první svaté přijímání byly tak silným zážitkem, že bych snad další ani neunesla.

Co pro mne tedy znamená křest? Znamená pro mne být Božím dítětem, patřit k Bohu, který mě oslovil svou láskou, a k církvi. Křest pro mne také znamenal bránu k dalším svátostem, hlavně k eucharistii. Nikdy mě nenapadlo, že bych mohla chtít křest odložit, protože ještě nejsem připravená. Naopak jsem se ho nemohla dočkat a byla si jistá, že kdybych čekala, až připravená budu, tak se asi nikdy nedočkám. Brala jsem ho, a беру, jako dar od Boha, který si nikdy zasloužit nemůžeme. Samozřejmě cítím i zodpovědnost, abych svým životem a jednáním zůstávala tomuto daru věrná a co nejlépe s ním nakládala. Na druhou stranu je to i jistota, že to podstatné se stalo už vlastním křtem a že mi ho nikdo (ani já sama nějakým neuváženým jednáním) nemůže vzít. Můžu říct, že pro mne znamenal začátek nového života (i když jsem se asi změnila méně, než bych si přála). Ostravu, kde jsem byla pokřtěna, považuji za své druhé rodné město a vzpomínám na ni s velkou láskou.

Jsem Bohu vděčná i za to, že jsem křest prožila až takto v dospělosti. Považuji za velký dar, že jsem mohla vnímat a chápat, co se při něm děje. Pokud se to vůbec pochopit dá. I když se ten prožitek nedá popsat, nosím ho ve svém srdci a raduji se z něj.

Touha po svatém přijímání

Vědomé, svobodné a radostné rozhodnutí se pro Boha

Byla jsem pokřtěna spolu se svými bratry v době porevolučního nadšení na žádost svých rodičů. V té době mi bylo sedm let. Příprava nebyla téměř žádná, a proto jsem si ani moc neuvědomovala, co se děje. Sami rodiče pokřtěni byli, ale víru nepraktikovali. Asi rok poté byla v naší škole možnost navštěvovat hodiny náboženství, a protože se přihlásila skoro celá třída, přihlásila jsem se i já. Paní katechetka připravovala pokřtěné děti na první svaté přijímání a ty nepokřtěné na křest. Pamatuji si, že se mi hodiny líbily, ale spíš proto, že byly vedeny volněji než povinné vyučování - mohli jsme si kreslit, zpívat, chodili jsme ven, atd. Do náboženství jsem chodila asi tři roky, během nichž jsem přistoupila k prvnímu svatému přijímání. Jelikož se pak katechetka odstěhovala, výuka skončila a s ní skončila i moje náboženská výchova. Po maturitě jsem odešla studovat do Prahy. Nikoho jsem zde neznala, dost se mi stýskalo a pociťovala jsem jakousi vnitřní prázdnotu. Začala jsem občas navštěvovat kostel, který byl blízko mé ubytovny. Zpočátku jsem postávala úplně vzadu a neúčastnila se ani celé mše. Dělal mi ale velkou radost, že hodně věcí, které se v kostele četly, jsem znala z hodin náboženství. Postupně jsem se osmělila natolik, že jsem se posunula i trochu dopředu a seděla v lavici. Velmi jsem zatoužila po svatém přijímání. Koupila jsem si bibli a začala ji doslova hltat. Vzpomněla jsem si na několik málo svých svátostí smíření, a s velkými obavami jsem se na ni snažila připravit. V této svátosti, po letech přijaté, jsem zažila opravdové setkání s Kristem. Dodnes děkuji Bohu, že mi poslal dotyčného zpovědníka. Zakusila jsem velkou milost a měla pocit úžasného osvobození a obrovské radosti. A tady teprve začal můj vědomý život s Bohem. Začala jsem pak chodit do společenství mladých lidí, kde se stále více upevňovala má víra, a zapsala jsem se na přípravu na biřmování. Byla jsem moc ráda, že příprava ze začátku probíhala zároveň jako katechumenát, takže jsem přece jen o nic nepřišla. Přijetí svátosti biřmování jsem už vnímala jako opravdu vědomé, svobodné a radostné rozhodnutí se pro Boha. Postupem času jsem pochopila, že kromě momentu vlastního křtu, kdy je díky působení Boží milosti duše zbavena dědičného hříchu, je důležité se pro Boha rozhodovat stále znovu - každý den znovu chtít být Jeho, patřit Mu. Proto pro mne nabyla velkého významu obnova křestního slibu při velikonoční vigílii. To je událost, na kterou se vždycky moc těším - vyjádřit, že jsem šťastna, že jsem se svěřila do Božích rukou a že se chci stále znovu a stále věrněji rozhodovat pro Něho. Jak to vyznává i sv. Pavel v 2. listu Timotejovi: Víím, komu jsem uvěřil... Jak reflektuji svůj život, tak je pro mě víra a společenství s mým Bohem nejlepší věc, kterou jsem zatím kdy poznala. Dnes vidím život bez Boha jako prázdný a nesmyslný, protože směřuje jen ke smrti...a nic. Po těch letech, co prožívám svou víru, snad mohu říci, že už nějaké zkušenosti s Bohem mám. Byly to také samozřejmě i boje a počítám s tím, že ještě i budou. Už však vím, že Bůh není jen nějaký pasivní divák, dědeček na obláčku nebo krutovládce. Je to prostě ta nejúžasnější bytost, veliký a mocný, ale zároveň blízký a pozorný. Nedávno jsem jela okolo kostela, kde jsem byla pokřtěna. Je to taková zapadlá vesnička, ani nevím, jestli jsou v tom kostele ještě bohoslužby. S vděčností jsem říkala - Pane, tak tady to začalo - díky moc za všechno...

Operace slepého střeva

Mezní životní situace mě donutila pokorně kleknout

Domnívám se, že odpověď na otázku významu přijetí svátosti křtu se mění v závislosti na životních podmínkách jedince i na jeho pokroku či stagnaci v duchovním rozvoji. Má odpověď se také bude lišit od úvahy člověka, který je křesťanem odjakživa. Svátost křtu jsem přijala v dospělosti, tedy při plném vědomí, z vlastní vůle a po odborné teoretické i praktické přípravě, po několika letech zájmu o různé filosofické systémy. První dotyk víry jsem zažila asi v šestnácti letech. V knihovně spíše liberálně a humanisticky založených rodičů jsem objevila Kazantzakisovo Poslední pokušení. Kontroverzní kniha

mě nadchla a od přijetí křtu mě „zachránily“ jen obavy z reakce rodičů. Moje druhé sblížení s Bohem nastalo po dlouhé době hledání a životních zmatků. Katolické křesťanství mě několik let před konverzí provokovalo, zvláštní vliv měl na mě studijní pobyt v Polsku. Rozhodně nemohu tvrdit, že ze mě několik semestrů v Krakově okamžitě a přímo vytesalo vzorového věřícího. Naopak! Tamní způsob zbožnosti mě odpuzoval. Nicméně jsem se po jisté době přistihla, že mě současně jaksi perverzně přitahuje. Po návratu do Prahy jsem si stesky po kamarádech ze stáže začala léčit v tichu kostelů, pochopitelně v době, kdy byly prázdné, a až po čase jsem navštívila mši svatou. A najednou zcela nečekaně přišel pocit, vnitřní puzení, že to musím udělat, a tak jsem navštívila místního pana faráře, dostala jsem Katechismus katolické církve a týden na rozmyšlenou. S odstupem času vidím, že jsem se vlastně nijak nerozmýšlela, ale také jsem příliš nezměnila svůj život, způsob uvažování. Svě pocity a zbožnost v období kolem křtu a krátce po něm bych přirovnala k operaci slepého střeva - je to nutnost, pacient se raduje z odstranění nezdravého orgánu, je lehce rozmrzelý z bolesti, kterou zásah přinese, ale po čase se rána zacelí a život jde dál. Svátost křtu jsem vnímala a svůj následný křesťanský život jsem provozovala převážně na rozumové rovině, jako jakési další poctivě vedené cvičení z filosofie. Přes všechno intelektuální úsilí a vědomí vážnosti aktu, jež jsem podstoupila, jsem však stále nebyla schopna prožít a přijmout smysl svátosti, který tkví v obdarování, a tedy vlastně v setkání. Teprve mezní životní situace mě donutila pokorně pokleknout a až v tomto postoji jsem byla schopna navázat osobní, přátelský vztah s Pánem Ježíšem a s vděčností porozumět ohromnému významu křtu. Krátce po svém procitnutí jsem začala konzumovat další možné svátosti jako na běžícím pásu. Za rok automaticky následovala svátost manželství, které se během roku rozpadlo. Proces jeho zneplatnění trval necelé dva roky a byl tím požehnaným časem zastavení, sestoupení pod povrch a dozrávání mé víry. Dnes tedy mohu s radostí prohlásit, že přijetí svátosti křtu znamená radikální a zásadní obrat v mém životě, jakkoliv byly počátky rozpačité. Stále silněji si uvědomuji, že jsem vstoupila do správných kolejí a že musím svůj vztah s Bohem pěstovat a obnovovat. Svátost křtu mi otevřela cestu k pomocníkům v této obnově, k ostatním svátostem, v mém životním stavu zejména k eucharistii a ke svaté zpovědi. Se svým okolím a nejbližší rodinou ovšem neprožívám od času konverze žádnou idylu - změna životního stylu, názorů, mnohé dráždí. Pomáhá mi to, že jsem všechna protivenství a vlastně i celý svůj život začala pojímat jako vztah a jako úkol, jehož výsledkem má být dobro. Můj způsob života je tak odpovědí na Boží výzvu a dar očištění, prozření, kterým je svátost křtu.

Víra jako běh

Vytrvalost a touha dosáhnout víc

Mám-li si zvolit pro svoji písemnou práci nějakou zásadní životní událost a vyhodnotit ji, pak volím vstup do katechumenátu. Sám pocházím z rodiny, která se nijak nábožensky neprojevovala. Rodiče sice byli jako malí pokřtěni, ale to je vše. To samé můžu říci i o svém okolí a o to těžší bylo pro mne koketovat s myšlenkou vstupu do katechumenátu. Moc dobře jsem si uvědomoval všechna možná rizika. Celý proces přijímání víry беру velmi vážně a vím, že přiblížit se nějakým způsobem alespoň částečně k Bohu je velmi složité. V civilním životě, ze strany kolegů i ostatních lidí slýchám spíše výrazně proticírkevní, obecně protináboženské názory. Názory samozřejmě ve své podstatě velmi mělké, ale o to častější. Dalo by se tedy říci, že není ani v mém případě žádnou nutností hledat to, co hledám. Kdysi jsem své hledání přirovnal k běhu. Začal jsem běhat, ze začátku jen trošku, ale když se začne, opravdu začne, tak má člověk touhu dokázat víc. Možná v tom vidím podobnost s oblastí víry. První dotyky bolí, stejně jako první kilometry. Pak uběhneme deset kilometrů a chceme víc. Uběhneme půlmaraton a víme, že chceme ještě víc. Stejně tak vidím i kontakt s Bohem. Nemluvím o nějakém závodění, ale o vytrvalosti, o víře ve vlastní růst. Nevím nakolik je tohle připodobnění správné, ale tak nějak to cítím. Stejně vím, že celý katechumenát je ohromně dlouhá a i strastiplná cesta, kterou bych si nedovolil nijak časově ohraničit. Nedá se přeci říci, že člověk je po jednom roce

připraven na přijetí křtu. Takových roků může být spousta, než se člověk cítí opravdu dostatečně připravený a plně si uvědomuje, vzhledem ke svým schopnostem, k čemu se chce zavázat. Křtem nekončí nějaké období, po jehož vrcholu je další vývoj nepodstatný, ale je to prostě úsek na dlouhé cestě. Stejně tak, pokud se vrátím k řádkům napsaným výše, není myslitelné, aby ten pomyslný běžec po uběhnutí maratonu přestal s běháním. Vstupem do katechumenátu se otevřela cesta, tahle cesta vede k pomyslné bráně, kterou je křest. Pokud člověk nechce, neměl by na tu cestu ani vstupovat. Pokud ale alespoň trochu chce, měl by vstoupit, a to i bez ohledu na to, že se mu třeba zdá ta cesta k oné pomyslné bráně nekonečně dlouhá. Katechumenát by podle mě měl být spíše delší než kratší, samozřejmě je to individuální, nezáleží jen na příjemci, ale i na lidech, kteří ho na této cestě doprovázejí, na učitelích, knězi, tedy ne jen na jediném člověku.

Hodnocení katechumenátu mohu napsat až po jeho absolvování. V každém případě je to jedna z velmi zásadních událostí v mém životě, která se musí prožívat s otevřenou myslí i srdcem. Důležitým pro katechumena je určitě výběr učitele, který se katechumenovi bude věnovat a bude to oboustranně dobrovolnou záležitostí. Dobrý výběr farnosti a vedoucího katechumenátu je další z důležitých věcí, které na cestě k přijetí křtu dokáží hodně pomoci.

Křest jako řeka mého života

Svět jinýma očima, vidím jiné detaily

V době, kdy jsem se narodila, byl křest vnímán jako něco, co patřilo k narození dítěte a jeho přijetí do rodiny, i když to v mém případě, stejně jako v mnoha jiných, neznamenovalo další výchovu ve víře. Zdálo by se, že v takové situaci měl křest pouze formální význam a nic pro dítě neznamenal. Dnes při zpětném pohledu na svůj život mohu s jistotou tvrdit, že křest je nesmazatelné znamení, které můj život poznamenalo, určovalo a dalo mu směr a cíl, i když jsem si to většinou neuvědomovala. Vzhledem k tomu, že jsem byla pokřtěna jako nemluvně, nezažila jsem žádný bouřlivý proces náhlého prozření a obrácení, o jakých jsem slyšela vyprávět některé své kolegy. Můj život teče jako klidná řeka, na níž se tu a tam vyskytnou nějaké ty peřeje, ale ona své vody posouvá stále dál směrem k moři. Jako život většiny lidí, ani můj se přes svůj klidný tok neobešel bez období hledání a tápání. Od dětství jsem se nechávala vést především prostřednictvím literatury. Kolem desátého roku jsem začala o prázdninách spontánně chodit na mše do kostela. Na otázku, co mě to napadlo, jsem neuměla odpovědět tenkrát, ani o mnoho let později. Dnes se domnívám, že díky znamení křtu mě Bůh skrze svého Syna přitahoval k sobě. Jak život plynul dál, prostředí kostela jsem se různě vzdalovala a opět přibližovala. Stopy, které ve mně zanechalo období mých prvních účastí na mších, ale nezmizely nikdy. Nejvíce jsem o Bohu a životě pozemském a věčném přemýšlela v přírodě při dlouhých procházkách. Připadalo mi, že tam jsem s Ním nejvíce. Jak se vody mého života začínaly přibližovat ke svému dolnímu toku, jakoby začaly plynout rychleji. Jakási snaha ten mohutný proud zadržet a jeho sílu nějakým způsobem využít, mě přivedla opět k pravidelné návštěvě mší svatých, přijetí svátosti biřmování a studiu teologie. Biřmování bylo velice silným zážitkem. Jakoby se vody mé klidné životní řeky najednou dostaly do obrovského zdymadla a byly vyneseny vzhůru, aby opět dál plynuly svým klidným tempem, ale o úroveň výš. Od toho okamžiku se něco změnilo. Dívám se na svět jinýma očima, vidím jiné detaily. Cítím zevnitř působení energie, která mi pomáhá tu obrovskou masu vody, která nezadržitelně směřuje ke svému ústí, usměrnit a zregulovat tak, aby byla pokud možno k něčemu užitečná. Moje řeka na své cestě pod zdymadlem se občas vylila z břehů, které její vody v době přívalových či dlouho trvajících dešťů nedokázaly zadržet. Tu a tam přišlo i období velkého sucha, kdy naopak jejím korytem protékal jen slabý pramínek. Několikrát část vod skončila ve slepém rameni. V nové úrovni nad zdymadlem je proud řeky vyrovnaný, nedá se tak snadno vysušit ani rozvodnit. Ne že by se snad vůbec ani na okamžik nenechal vychýlit ze směru, kterým se valí. Stačí ale málo a je zpět ve svém korytu. Proudí určeným směrem a cestou pomůže zavlažovat pole, louky a

zahrady. Jsem vděčná svým rodičům za to, že mě dali pokřtít. Znamení křtu mě od samého počátku provázelo cestou po řece mého života, pomáhalo mi proplouvat zrádnými úseky, otevřelo mi cestu k přijetí svátosti biřmování a posléze i manželství. Provází mě neustále a nesu si je na vlnách svého pozemského života až k moři, kam jednou dospěje.

Znovuobjevení Krista

Skutečný luxus víra, naděje a láska

Pokřtěna jsem byla jako nemluvně 17. 1. 1965 v Praze. Bylo mi něco málo přes dva měsíce a o mém křtu rozhodli moji rodiče, potažmo spíše moje babičky. Obě byly věřící a pravidelně chodily do kostela. S rodiči to bylo jiné. Byl mezi nimi dvacetiletý věkový rozdíl. Maminka ve svých patnácti letech po těžké autonehodě prošla klinickou smrtí a její vzpomínky na život po životě byly příliš živé po celý zbytek života. Věřila v Boha, se kterým se setkala. V jeho lásku, milosrdenství a toto prožité vědomí dalo celému jejímu životu nádech klidu a radostného pokoje. S mým otcem to bylo jiné. Jako ročník 1924 byl nasazen na nucené práce do Německa do továrny na výrobu součástek do leteckých motorů. V průběhu války byla továrna vybombardována. Přežili čtyři a při pokusu o útěk k partyzánům byli zadrženi a skončili v koncentračním táboře. Jediný otec přežil, a to jen díky tomu, že ačkoliv vážně onemocněl tuberkulózním zápallem mozkových blan, bylo třeba testovat Albertem Schweitzerem právě vynalezený lék streptomycin. Otec se tak stal první pokusnou osobou, na které tento přípravek zkoušeli. Po dobu jednoho roku mu v nelidských podmínkách, připoutanému jak zvíře řemeny k posteli, píchali dávky léku přímo do míchy v páteři. Díky tomu se lék od roku 1947 dostal oficiálně k pacientům a můj otec se vyléčil. Víru v jakéhokoliv Boha však nadobro ztratil. Ve víře jsem tedy vychovávána nebyla. Ani doba, ve které jsem vyrůstala, nedávala prostor bližšího poznání. Jediné záblesky přicházely od babičky a její sestry, které mě o prázdninách vodily na mše. Viděla jsem poprvé bibli a breviář a spoustu prastarých modlitebních knížek a krásných barevných obrázků s Ježíšem a Marií. Od nich jsem se dozvěděla o svém křtu a získala první představy o Bohu. Myslím, že jsem právě díky křtu odjakživa tušila, že v hloubi srdce mám něco jako spojení s něčím ryze čistým a láskyplným. V sedmnácti letech přišla doba duchovního hledání a touhy po naplnění duše Bohem. Poprvé jsem si přečetla Nový zákon a pár kapitol ze Zákona starého. Myslím, že především díky křtu na mě dýchla přítomnost Krista, jako bych našla něco duši milého a ztraceného, co ve mně ale vždycky bylo. Kristus poprvé naplnil prázdnotu mého srdce, i když vstoupil jen po špičkách. Dokonce se mi v té době zdál sen, kdy jsem naprosto bytostně cítila jeho přítomnost a nezměřitelnou touhu po splynutí s ním. Zřetelně jsem si uvědomovala, že na mě čeká a nabízí vše, prožitky odpuštění všeho, naprosté přijetí, splynutí v jednotu, a já po něm toužím celým svým srdcem. Ve snu se mnou komunikoval a přitom odcházel a já běžela za ním a nechtěla jsem o něj přijít, cítila jsem, že život má smysl jen s ním. Nevím, jak jsem na tyto prožitky pak mohla na roky zapomenout. Vzala jsem si nevěřícího manžela, porodila děti, dvacet let podnikala v rodinné firmě a život byl jeden veliký letící tryskáč za prestiží, za bohatstvím, za uznáním a v hloubi duše za láskou a všemi skrytými hodnotami, které když člověk má, bere je za přirozené a ani je nevnímá.

S mnohem větší intenzitou jsem se vrátila ke Kristu asi před pěti lety, kdy se můj život ze dne na den radikálně změnil. Vše staré, co jsem žila, zemřelo a já začala žít zcela znovu od začátku. Byl to v podstatě můj duševně znovu obnovený křest, kdy jsem všechny žebříčky svých hodnot změnila. Pochopila jsem, že jsem se dvacet let hnala za přeludem věcí, které jsou všechny pomíjivé, cítila jsem najednou obrovskou vnitřní samotu uprostřed luxusních věcí, luxusních dovolených a všeho přepychu, který mi kde kdo záviděl. Začala jsem se více modlit a znovu hledat Krista, potřebovala jsem jeho pomoc, aby u mě obnovil pojem skutečných hodnot, víry, lásky a naděje. Zjistila jsem, že trpělivě čeká na každou lidskou duši, která za ním přijde a znovu uslyší jeho hlas, aby spojila svou lásku s tou jeho vůči Otci, a tak překlene most ke svému uzdravení. A tak jako Kristus byl vzkříšen z

mrtvých slavnou mocí svého Otce, tak já nastoupila cestu nového života v pokoře, v lásce, s pomocí bližním, s nadějí, s vírou, s odvahou, s radostí, s úsilím dozvědět se co nejvíce, studovat co nejvíce a být co nejlíže Trojici už tady na zemi. S myšlenkou na křest jsem si uvědomila, jak jsem vděčná, že proběhl a dal základ mému budoucímu životu a hledání jeho smyslu stejně jako jeho Tvůrce. Bytostně jsem ale toužila takovýto podobný slavnostní okamžik prožít s plným vědomím. Umožnilo mi to biřmování, které jsem absolvovala letos 19. května v Chrámu svatého Vít. Ačkoliv od mého křtu uběhlo čtyřicet osm let a prožila jsem ho zahalena závojem nevědomosti prostého nemluvněte, je pro mne křest základem mé každodenní existence, kdy jsem přijala Krista (a byla především Kristem přijata) a přebývám v něm, ať dělám cokoli. Víím, že prostřednictvím něj Bůh promlouvá k mému srdci. Kristus říká: Dívej se na mne, mluv ke mně a naslouchej mi, jsem Pravda sama, jsem Život sám, a kdo mě následuje, jde kupředu cestou světla, kdo přijímá pravdu, žije v Pravdě, kdo mě přijímá, dostává Život věčný. Kdo je se mnou spojen, je spojen s nezměrnou láskou k Bohu, k bližním i sám k sobě se zřetelem k věčnosti. Ten dostane milost a spásu a všechna bohatství nebe.

Blížkost Krista

Trápila mě tvrdost mého srdce

Než se pokusím reflektovat svůj vlastní křest, rád bych se alespoň krátce poohlédl za některými okolnostmi, které tuto událost předcházely. Pokřtěn ponořením jsem byl dne 17. 3. 1989 kazatelem Církve adventistů sedmého dne v Praze. Samotnému aktu křtu však předcházela léta duchovního hledání a touhy po naplnění duše Boží přítomností. Ačkoliv jsem navštívil mnohé církve (vždy byl ve mě ukryt malý reformátor, pídící se po pravdě) a nakonec po dobu několika let docházel do sboru Církve adventistů sedmého dne, přesto jsem si neustále uvědomoval bolestnou prázdnotu svého srdce. Znal jsem základní křesťanskou nauku, rozdílly a důrazy jednotlivých denominací, ale cítil jsem, že vše, zejména Kristus je tak nějak mimo mne. Věděl jsem, jak bych měl žít, ale v hloubi svého srdce jsem necítil touhu tak žít. Trápila mě tvrdost mého srdce. Tolik jsem toužil, aby bylo proměněno, ale nevěděl jsem, jak by se to mohlo stát. Až jednoho dne, byl advent roku 1988, jsem byl přítomen křtu jednoho mladého člověka v našem sboru. S ostatními jsem se modlil a zpíval a právě při zpěvu jedné písně jsem prožil něco, co změnilo můj život. Bytostně jsem cítil blízkost Krista. Jako by přišel jen a pouze za mnou. Poprvé v životě jsem si uvědomoval jeho svatost a čistotu a rovněž poprvé jsem vnímal naprosto zřetelně svoji nevhodnost a hříšnost. Zároveň se svatostí Krista byla ale přítomna i jeho láska a já prožil nabídku, abych šel s ním a za ním. Prožitek odpuštění a naprostého přijetí způsobil, že mé srdce změklo. Tváří v tvář takové lásce jsem nemohl a už ani nechťel jít dál bez Něj. Vyběhl jsem z modlitebny, chytil za rukáv prvního kazatele, který se mi postavil do cesty a vyhrkl na něj prosbu o křest. Tři měsíce nato, při prvním možném termínu, jsem tak prožil i já svůj křest ve jménu Otce, Syna i Ducha svatého. Ačkoliv na své bratry a sestry adventisty vzpomínám rád a mám je rád pro jejich opravdovost, jejich řady jsem zhruba před 11 lety opustil a z milosti Boží jsem byl při vigílii na Bílou sobotu roku 2013 přijat do společenství církve římskokatolické na základě uznání platnosti mého křtu.

Můj křest se odehrál před 24 lety. Znamená pro mne i po takové době něco víc, než jen matnou vzpomínku na mokré křestní roucho? Musím říci, že ani „generační“ vzdálenost nijak neumenšila prožívání několika základních změn, které v mém životě tehdy nastaly. Daly by se shrnout do následujících bodů. Tak především, osobním setkáním s Kristem před křtem, jsem prožil jeho blízkost, která již nikdy z mého nitra nezmizela. Šeď každodenní rutiny, starosti a můj hřích pochopitelně způsobují, že nemám stále úsměv na rtech, ale vždycky jsem od té doby silně vnímal přítomnost Krista v nejhlubších vrstvách své duše. Okamžikem setkání s Kristem jsem také poprvé v životě prožil odpuštění. Naprosté a bezpodmínečné. Bytí se najednou z opravdu nesnesitelného stalo více než snesitelným, ba právě vítaným a radostným. Uvědomil jsem si, že nejen že nechci jít dál životem sám a žít si podle svého, ale něco starého, co jsem však do té doby velmi důvěrně znal a nebyl schopen opustit, najednou zemřelo. Pouta ke starému životu praskla a já se chytil těch nových. Až živelně mě

zaplavila touha letět jako blesk vstříc tomu novému, ke Kristu. Každá minuta dne byla radostná, protože byla prožita s Ním. Jako bych se narodil do nového světa, jako bych se narodil poprvé a teprve skutečně. Vzhledem k výše napsanému, byl a je pro mne můj křest opravdu potvrzením slov sv. Pavla: „Byli jsme tedy křtem spolu s ním pohřbeni, abychom jako Kristus byl vzkříšen z mrtvých slavnou mocí svého Otce i my vstoupili na cestu nového života.“ Bytostně jsem si uvědomoval, že jsem z Boží milosti zemřel něčemu starému a vydal se na cestu nového života. Ačkoliv od události křtu uplynulo opravdu drahé let, je pro mne stále živou zkušeností, na kterou navazuji každý den. Žiji z víry, že mne Otec v Kristu přijal a připoutal k sobě pouty, které nic nedokáže zpřetrhat. Moje prvotní představa po obrácení a přijetí křtu byla, že nyní porostu v dokonalosti a svatosti a už je jen krůček k naprostému splynutí s Kristem. Léty jsem si bolestně uvědomoval, že cesta je mnohem delší, než jsem si myslel. A i když klesám a někdy se opravdu nemám rád za to, jaký jsem a že vlastní vinou nejsem ještě takový, jaký bych mohl být díky Boží milosti, kdybych jí tolik nepřekážel. Prožívání mého křtu mi denně zpřítomňuje Boží svatost i bezpodmínečné, neodvolatelné přijetí zároveň. A to je pro mne posila k odvaze věřit v Jeho lásku.

Strach z nicoty

Bůh, který naplňuje spravedlnost milosrdenstvím

Když začnu pěkně zostra, mohu říci, že křest je pro mě vším. Uvědomuji si klíse, které v tomto výroku lehce zaznívá, ale nemohu si pomoci. Silně mě oslovuje výrok apoštola Pavla v listu Filipským. „Cokoli však pro mě bylo ziskem, to teď pro Krista pokládám za ztrátu.“ Snad si to mohu dovolit, protože jsem se pro Krista rozhodl dobrovolně v dospělosti. Byl to výsledek dlouhého hledání nejen Boha, ale také sebe sama.

Pocházím z nevěřící rodiny. V dětství jsem nenarazil na sebemenší náznak víry. Sem tam nějaká ta pověra, něco málo tradičních zvyků (zejména na Vánoce) a to bylo vše. Když jsem se ptal na kostely, dozvěděl jsem se, že to jsou jen památky na středověk, něco jako hrady. Pravda, bylo to ještě v komunismu a navíc v dělnické Ostravě, tak čemu se divit? Zhruba od osmi let mě začala znepokojovat představa smrti. Vzpomínám si velmi živě, jak učitelky na školním výletě nedovedly pochopit můj zájem o to, co je po smrti. K těm otázkám, kterými jsem je zahrnoval, mě vedl fakt, že jsme míjeli hřbitov a nešla mi do hlavy definitivnost a nesmyslnost smrti. „A to na všechno zapomenou?“ ptal jsem se soudruzek nechápavě. „To se mi ani nebude nic zdát?“ Dostalo se mi vysvětlení, že po smrti se rozpadne můj mozek a tedy vše, co vím, myslím a jsem, zanikne. Následkem této materialistické odpovědi bylo mé propuknutí v pláč. Byl jsem ochromen tou hrůzou nicoty. Proč tedy teď jsem, když potom nebudu? To pak bylo zbytečné se narodit. Naštěstí jsem byl dítě a zanedlouho mě pohltily dětské zájmy a na tuto hrůzu, která je ještě daleko, jsem pozapomněl. Občas se vrátila, mnohdy bez zjevné příčiny a nutila mne přemýšlet, jak daleko to ještě je. Když mi bylo třináct, přišel 17. listopad a můj spolužák, náležící ke svědkům Jehovovým, mohl konečně říci, proč se občas choval tak divně. Rozhovory s ním odstartovaly (k velké nelibosti rodičů) mé hledání Boha. Když jsem se více obeznámil s jejich věroukou, zase jsem se s nimi raději rozešel. Hledal jsem dál. Infikován naukami svědků Jehovových jsem předem zavrhl všechny křesťanské církve a uchýlil se k východu. Jelikož mi to rozsah práce neumožňuje více rozvést, řeknu jen, že jsem byl zklamán. Ne, že by celá věrouka buddhismu, či hinduismu byla nezajímavá nebo nelogická, ale říkal jsem si, že pokud existuje pravda, pak musí být smysluplná ve svém celku. Nemůže hovořit o Bhakti a přitom umožňovat kastovní peklo. Nemůže mluvit o smyslu a přitom učit nesmyslný koloběh znovuzrovnání, z něhož vysvobození spočívá v prázdnotě. Důležitou roli přitom sehrálo i sektářské pojetí skupin, které v Česku tyto nauky hlásají. Ještě jsem prozkoumal směry New Age. Znechucení se dostavilo brzy. Začal jsem se smířovat s myšlenkou, že Boha nelze poznat. Pak jsem konečně narazil na svatého Františka z Assisi a díky jeho životopisu a duchovní pomoci mého drahého přítele jsem potkal Krista. Nemyslím tím žádný nadpřirozený zážitek, natožpak zjevení. Mé setkání s Kristem spočívalo v prostotě evangelijní zvěsti a

v ponechání tajemství tam, kde jsou. Konečně tady byl Bůh, který miluje člověka takového, jaký je. Bůh, který naplňuje spravedlnost milosrdenstvím. Který ukazuje, co to znamená být člověkem. Kristus mě uchvátil tou ohromnou svobodou, která je ve spojení s Ním. Pokora najednou neznamenal strávit život v poníženosti, ale napřímit se, ačkoli páteř duše je zablokovaná a někdy bolí stát rovně. Díky tomu všemu jsem se mohl skutečně svobodně rozhodnout pro přijetí svátosti křtu v listopadu 1999. Co pro mě dnes znamená můj křest? Křest je pro mě něco, co mě jednou provždy spojilo s Pánem. Toto spojení mohu díky svátosti křtu naplno prožívat v dalších svátostech, zejména v eucharistii. Křest mi dal možnost hledět na své každodenní starosti z jiné perspektivy, z perspektivy Kristova kříže. Dal mi možnost vše svěřovat Bohu, který mě slyší a kterého mohu nazývat Otcem. Křest mi dal naději, že smrt nebude nic tak děsivého, jak jsem se bál, ale že to bude brána k radosti, která tu současnou nepředstavitelně přesahuje. Toho, že jsem křest mohl přijmout dobrovolně v dospělosti, si velmi cením. Spatřuji v tom dar svobody, který je pro mě v křesťanství podstatný. Myslím, že ti, kdo jsou pokřtěni v dětství, to mají v jistém smyslu těžší. Nesou si sebou nejen dar, ale také závazek, kterému nemusejí rozumět. Mohou žít v pocitu, že bylo o nich rozhodnuto bez nich, a to je může stavět do opozice, zejména pokud byli příliš nuceni k duchovnímu životu, který jim nic moc neříkal. Mé hledání mělo také za následek vytvoření úcty a respektu vůči každému, kdo své náboženství skutečně žije, a to i tehdy, když s ním nejsem schopen souhlasit ve všem. Jsem vděčný Bohu, že jsem ke křtu došel tímto způsobem a že se mohu nazývat křesťanem.

Rámeček matky Církve

Víra v dobro, zřeknutí se zla a následování toho, kdo je láska, pravda a život

Je mi 53 let. Mám dvě děti a manželka umřela letos v únoru. Pokřtěn jsem byl ihned po narození. Od narození jsme byli se sestrou, jež je starší, mamkou vedeni ke křesťanství. Měli jsme to štěstí, že náš táta, přestože do kostela mnoho nechodil, nikdy nic neřekl proti našim nedělním účastem na bohoslužbě. Měli jsme to štěstí, že u nás sloužil výborný kněz. Musím se přiznat. Nikdy jsem se nad pojmem „křest“ a nad důsledky pro mě z něj vyplývající, mnoho nezamýšlel. Bral jsem křesťanství jako součást života, zřejmě ne hluboce prožívané, ale jako jeho přirozenou nedílnou součást. Zřejmě až čas a jisté nesrovnalosti v rodině mě přivedly ke kladení si otázek po smyslu a hledání odpovědí.

Stále si myslím, že nedoceňuji ten dar, to oslovení, jež se mi od Trojjediného dostalo a dostává. Děkuji rodičům, pánům farářům, ale též všem příbuzným a známým, ale i všem lidem, se kterými jsem se doposud skrze křest setkal, že mi jsou skrze ně kladeny otázky a mohu hledat odpovědi a vedou mě dále i v tomto věku a nedají mi pokoj. Upřímně ovšem musím přiznat, že často tápu, nevím a ne zcela rozumím tomu, co mi chce Bůh říci, a to pak jsou okamžiky, kdy bývá těžké přes veškeré prožitky a znalosti udržet mysl nasměrovanou. Je ale pravdou, že rozmluvou, odevzdáním, nasloucháním Slovu nejen v Písmu, ale i kázanému mi pomáhá a vede k urovnání myšlenek. Jen moje netrpělivost a nevnímavost bývá příčinou větší neúspěchy. Neumím někdy dát Bohu, ale ani sobě, dost času na léčbu. Jako se nemoc nepřížene zpravidla jen tak, i léčení potřebuje své a těž přiměřenou dobu rekonvalescence. Četba Písma, knih i současné studium mě vedou k zamyšlení nejen nad mým křtem, žitým a prožívaným křesťanstvím, ale vedou k zamýšlení nad mým životem, nad životem mých blízkých, kolegů i lidí, jež si myslí, že nemají s křesťanstvím a s Bohem nic společného.

Nikdy jsem aktu křtu nepřikládal velký význam. Ale čím dále více si uvědomuji tu jedinečnost. Nikdy nebudu moci být rodičům dostatečně vděčný, že poslouchali a slyšeli oslovení Bohem. Měl jsem zřejmě cestu jednodušší. Mohl jsem slovo Boží slyšet každý týden, podílet se na službě ministrantské, chodit na náboženství. Na druhou stranu nemohl jsem jako starší prožít přímé oslovení Bohem. Kdo ale ví, co je pro nás dobré? Mám na křesťanství velice rád tu část Písem, kde Bůh oslovuje, my

odpovídáme a on nám dává to nejlepší, jen my někdy nedoceníme ty dary a svými rozhodnutími se dostáváme tam, kde bychom nechtěli být. Bůh nás stále oslovuje a bez naší kladné odpovědi nejsme schopni přijmout Boží nabídku a stát se dítětem Božím a vnímat a poznat jeho lásku.

Křest pro mě znamená začlenění do církve. Stále jsem překvapován skutečností, že už vím, co to znamená, že církev je svatá, ale plná hříšníků. Já člověk hříšný, omylný, mám naději v církvi, ke které se mohu přichýlit, jež mě přijímá, vede mě a učí jak se přiblížit k Pánu.

Křest pro mě znamená vztah - přijetí do velké rodiny, kde každý má nějaký úkol, nějaké povinnosti. Vidíme kolem sebe, že ne vše jde podle našich představ a Bůh používá druhé lidi jinak, než my si představujeme a ne v souladu s naším myšlením. Křest mě začleňuje do církve, připomíná mi velkou rodinu s jejich vzájemně definovanými vztahy - rodiče, synové, dcery, babičky, dědové, strýcové, tety, bratři, sestry, vnuci, vnučky, synovci a neteře a tak dále a tak dále. Každý ten název znamená vztah - zvláštní, jiný, jedinečný a křest nás vlastně do podobného jedinečného vztahu přivádí. Zasazuje nás do obrovského rámce matky Církve, jejího Pána Ježíše Krista, vede nás k Otci v síle Ducha Svatého. Mám osobně rád všechny ty názvy vztahů v rodinách, jsou bohaté, rozmanité, popisují jedinečné vztahy, jsou projevem historie – tradice - ukotvují nás, dávají nám oporu.

Ano, křest s vyznáním víry je opora - v něm se projevují všechny znaky, které dělají člověka křesťanem, vírou v dobro, zřeknutí se zla a ve snaze v následování toho, který je láska, pravda i život. Poslední roky o Velikonocích a slavnostních obřadech na Bílou sobotu při obnově křestního slibu mě oslovuje ta jedinečnost odpuštění, ta možnost vykročení, to uzdravení. Křest je prostě po oslovení Bohem základ a prvotní odpověď. Ze křtu, z odpovědi vyznání víry, my lidé vycházíme na cestu k Pánu. Je to dům na skále. Je to můj pevný bod.

Přebije všechny trumfy jediným gestem

Antikoncepce, potraty, druhé sňatky jsou jen druhotné

Na rozdíl od většiny křesťanů jsem byl pokřtěn jako dospělý a pro svůj křest jsem se mohl sám rozhodnout. Nemusím tedy ke svému křtu hledat cestu. Rozhodl jsem se sám a dobře vím proč. To je také to jediné, co mohu popsat. Co pro mne můj křest doopravdy znamená, nevím. Nejsem schopen to posoudit. Jen si pamatuji kněze, který mne uváděl do křesťanských tajemství, jak vždycky říkal, že křest je mystérium, které nikdy nedokážeme skutečně pochopit. Do svých 25 let jsem žil bez křtu jako většina mých vrstevníků a spolužáků a vůbec jsem ho nepostrádal. Dětství jsem strávil na sídlišti kousek od opuštěného kostela svaté Anny. Na místě, odkud církev po odsunu Němců odešla a kam se dodnes nevrátila. Nikdy jsem si otázku víry nekladl a nikdy jsem se nesetkal s žádným věřícím, tedy alespoň jsem o tom nevěděl. Pak jsem se odstěhoval na venkov a tam jsem se poprvé setkal s věřícími a poprvé jsem mluvil s farářem. Zjistil jsem, že u nás v Čechách žijí lidé, kteří jsou mi svými názory vzdálenější než mnozí cizinci, se kterým jsem se setkal v zahraničí. Než lidé pocházející z druhého konce planety. Musel jsem na základě tohoto poznání přehodnotit své dosavadní vnímání světa. Začal jsem se o názory věřících zajímat, s jedním z nich jsem se častěji bavil o světě, Bohu, lidech, a zjistil jsem, že jsou mi jeho názory velmi blízké. Potom mě představil panu faráři a všechno pak šlo jako po másle - žádost o křest, roční katechumenát, pak křest. Je samozřejmě nesporné, že touha po křtu nebyla jen mou zásluhou. Mnoho jiných lidí se setkává s věřícími a faráři a nikdy je nenapadne se nechat pokřtít. Nebo je to napadne, ale pak si to z různých důvodů rozmyslí. Například zjistí, že se zcela neshodují s církvi na tom, jak je to vlastně s posmrtným životem, antikoncepcí, potraty, druhým sňatkem, papežským primátem atd. Já si myslím, že tyto záležitosti jsou druhotné a genialitu božího povolání ke křtu v mém případě vidím v tom, že mi Bůh problematiku těchto a

mnohých jiných otázek předestřel až dlouho poté, co jsem byl pokřtěn. Tenkrát jsem myslel jen na jedno: být pokřtěn, patřit mezi NĚ. A byl jsem slepý vůči všemu, co by mé stále silnější touze mohlo stát v cestě. Od té doby uplynulo sedm let a mnoho se v mém životě změnilo. Celkem ochladlo mé prvotní nadšení pro neomylnost církve, má víra v nadřazenost věřících, zejména katolíků. Musel jsem přehodnotit svůj nekritický názor na ostatní katolíky i na pevnost své vlastní víry. Můj pouze entuziasmem podložený obdiv k tradiční katolické bohoslužbě, jakkoli zdeformované absencí nové generace věřících, už také vzal za své. A nakonec jsem se musel rozloučit i s představou, že jsem byl vyvolen k obracení zástupů. Bůh mne vedl opravdu velmi klikatými cestičkami, na kterých jsem musel slevit ze všeho, co zpočátku sytilo mé dychtivé katolické srdce. Ze všech vysvětlitelných a racionálních a za hádku stojících argumentů pro křest, které jsem zcela bezohledně chrlil několik prvních let po konverzi a které, jak se zdálo, mne ke křtu přivedly, nezůstal prakticky ani jeden. A přece. Ten hlavní důvod, nevysvětlitelná touha po něčem tajemném, vzdáleném, svrchovaném, pevném, jasném a jednoduchém, po něčem, či po Někom, kdo jediným gestem přebije všechny trumfy tohoto světa: bohatství, slávu, moc i čas, má odvěká touha po Kristu, třebaže jsem tenkrát nevěděl, kdo to je. Můj křest pro mě znamená jistotu spojení s Bohem, jistotu, že já mohu k němu a on může ke mně. Jistotu, že mu mohu důvěřovat a on mně. Můj křest ve mně vytvořil živé pouto s Kristem, daleko živější, než všechno, co mne obklopuje. Můj křest je dnes mým životem, který si ani jinak nedovedu představit. Můj křest je stálý, nikdy nekončící rozhovor, který mi denně dává novou sílu. Můj křest je můj nový život.

Přehození výhybky

Stáli jsme Boha příliš mnoho na to, abychom mu byli lhostejní.

Vzhledem k tomu, že jsem konvertita a rozhodnutí o tom, zda budu pokřtěn, za mě neudělal někdo jiný, ale jen já sám, by možná nebylo marné toto zamyšlení rozšířit ještě o jednu doplňující otázku. Mám za to, že tyto dvě otázky spolu velice úzce souvisí. Tou druhou otázkou je, jak jsem svůj křest tehdy prožíval.

Většina lidí, kterým byla tato otázka položena, zřejmě rozvine své myšlenky od pojmu a skutečnosti nového narození a ani v mém případě to asi nebude jinak. Také já jsem to tak viděl a prožíval. A vlastně to tak vnímám stále jen s tím rozdílem, že dnes už také mohu vidět důsledky svého křtu pro svůj život v něčem trochu jiném než tenkrát. Ale i tak se něco nezměnilo, a to bylo a je odumření starého člověka patřícího světu a narození pro nový život, život pro Boží království.

Tehdy, když se to stalo a já byl pokřtěn, vlastně se tak přehodila výhybka mého životního běhu a hodnotové orientace a nezřídka se stávalo, že jsem byl v prostředí, ve kterém jsem se dosud pohyboval (rodina, vrstevníci), sám (spolu s Ním) proti všem. Tato zkušenost nepatří jen do mé minulosti, nezřídka i v současnosti je to podobné. Není vždy a pro každého snadné zůstat stranou a veřejně se odlišit od druhých, byť jsou i našimi kamarády a třeba i přáteli. Ti to v lepším případě nemohou či nedokážou pochopit a přijmout a prostě nám nerozumí. A v horším případě to pochopit a přijmout nechtějí a staví nás vůči sobě do negativních rolí, provokujeme je a neváhají nám život opepřit. A právě tyto chvíle se pak pro mě stávají výzvou, jestli když o něco jde a je třeba vyjádřit postoj víry, dokážu najít dostatek odvahy a síly a postavit se se svým přesvědčením do opozice, nebo jestli se kousnu do jazyka a poplavu tiše po proudu s většinou. Vnímám to jako jakousi obnovu křestní slibu v praxi. Každodenní život mi pod tímto úhlem pohledu přináší chvíle, ve kterých se osvědčuje, zda a na kolik jsem doopravdy odumřel starému a zda jsem doopravdy přijal nový život v Kristu a spolu s Ním. Křest je pro mě také jakousi jistotou toho, když Ježíš říká: Já jsem s vámi po všechny věky..., že mě v mých zkouškách nenechá samotného, pokud to sám nevzdám. A to je vlastně také taková výzva. Být mu svědkem víry, žít svůj život tak, aby byl svědectvím o naději plynoucí z křestního pramene.

Také bych ještě chtěl napsat pár slov o tom, co můj křest znamenal pro mé nejbližší okolí, rodiče. Když jsem rodičům v 16 letech řekl, že hodlám chodit na přípravu na křest, tak mi nebránili. Sami jsou matrikovými katolíky, a tak si zřejmě mysleli, že to bude mít na můj život asi takový vliv, jako měl ten jejich křest vliv na životy jejich. Když jsem byl konečně pokřtěn, mysleli, že můj zájem o náboženství skončí. To se ale šeredně zmýlili, protože pro mě to byl v mnohém začátek, a to ať už v životě ze svátostí, ve farním společenství nebo ve společenství mládeže atd. Na faru jsem i nadále docházel na náboženství, abych Krista a církev lépe poznal a rozvíjel svůj duchovní život. Začal jsem poznávat Pána tak nějak jinak než doposud, a to více zblízka, více osobněji. Možná to bylo proto, že teď byl On a Jeho láska se mnou a já s Ním, už jsem byl i já částí Něho a On byl částí mě. Co říci závěrem? Snad jen to, že svého rozhodnutí být křesťanem jsem nikdy nelitoval, i když v mém životě byla chvíle vážných pochybností. Nevím sice, kdo to řekl, ale řekl to moc hezky: Stáli jsme Boha příliš mnoho na to, abychom mu byli lhostejní. Přál bych si jen, abych svým životem mohl posloužit Pánu jako užitečný balvan pro jeho duchovní chrám.

Hledala jsem nauku, dostala příběh

Bůh už pro mě není neurčitá vyšší pravda

Mám-li se upřímně zamyslet nad svým křtem a významem, jaký pro mne má, nevyhnu se vzpomínkám. Například na to, jak jsem ve svých čtrnácti letech, ještě v době reálného socialismu vyplňovala dotazníky a zvažovala, jestli by nebylo moudřejší křest zatajit. Vybavila se mi vzpomínka na maminku, s jakou radostí o křtu mluvila. Bylo to nečekané, vzhledem k tomu, že nás vychovávala spíše v úctě k nějaké neurčité vyšší pravdě, než ve víře v Boha milujícího. Církev byla v naší rodině chápána jako instituce na křtění dětí, a tím zpřístupnění toho vyššího. Křest je pro mne i dnes zpřístupnění, otevření dveří do nebe. Později mi začalo připadat nesmyslné všechno, co se zrovna nejmenovalo Beatles a nemělo to růžovou nebo oranžovou barvu. Smysluplné byly wranglerky a botaska přes rameno. Ale to záhy vyčpělo a já připustila, že některým věcem v životě nerozumím a že i ony mohou být důležité. Křest pro mne zůstává tajemstvím. Přišlo období vnitřního hledání, které se mi dnes jeví trochu jako bezstarostný tanec uprostřed minového pole. Trvalo to dvacet let a přežila jsem to. Šrámy nemá smysl počítat. Bůh mi zůstal věrný i tehdy, když jsem byla okouzlena jinými bohy. Myslím, že mě má rád ať jsem pokřtěná nebo ne, a přece, křest vnímám jako Jeho milost. Poté, co jsem se seznámila s mnoha duchovními systémy, jsem usoudila, že potřebuji najít svého guru. Po roce usilovného hledání jsem dospěla k ohromujícímu zjištění – chtěla jsem, aby to byl Ježíš. Sice jsem mu vůbec nerozuměla, ale byla jsem s Ním nějak v bezpečí. Křtem jsem u Krista, svým způsobem Mu patřím. Poprvé v životě jsem otevřela bibli. Četla jsem velmi pozorně, pěkně od začátku, přečetla jsem ji celou a hledala v ní nauku mého učitele. Zdálo se mi, že Starý zákon určitě nebyl o Ježíši, protože tam bylo příliš mnoho krutosti. Těšila jsem se, že v evangeliích konečně dostanu učení, které hledám, a když jsem je četla poprvé, měla jsem dojem, že se stala chyba v tiskárně, která vytiskla čtyřikrát totéž. Hledala jsem nauku a dostala příběh. Brzy nato se narodila má nejmladší dcera a já si vzpomněla na instituci, která křtí nemluvňata. To byla příležitost poznat sdružení, které Ježíš založil. Navštěvovala jsem pilně každý týden výuku na faře. Písmo svaté časem přestalo být nesrozumitelné, s pomocí Boží a církve Kristovy jsem objevila modlitbu a díky homiliím našeho pana faráře jsem dostávala několikrát týdně ujištění, že Bůh mě má rád. Křest je pro mne jistota, že jsem uvnitř. Už nejsem hledající bezdomovec. Žiji uvnitř těla Kristova a to je nekonečně víc než všechny nejučenější nauky světa.

Shromáždění pokrytců

Dokáže léčit bolavé vztahy s lidmi

Byla jsem pokřtěna do jednoho měsíce po svém narození. Na svůj křest si nepamatuji. Vzhledem k této skutečnosti se domnívám, že se obraz této události v mém životě utvářel na základě výpovědi a reakce mé rodiny a mého okolí. Pokud vezmu v úvahu svou rodinu, tak se více hovořilo o tom, jak mi píchali uši na náušnice, příp. se zmínili o tom, že mám bezbožné jméno a špatnou kmotru, která o mě nemá zájem. Celé dětství jsem prožila na velmi malé vesnici, kde nebyl kostel ani škola. Tyto byly ve střediskové obci a hezky vedle sebe. Takže mé dětství se odehrávalo dle pravidelného scénáře - v neděli do kostela, v pondělí ve škole na stupínek, kde se mi děti, na pokyn pana učitele, veřejně vysmívaly, že chodím do kostela a měly zakázáno se se mnou více méně kamarádit. Když jsem odmítala chodit do kostela, tak mi bylo řečeno, že musím trpět, že to musí každý správný křesťan. Ještě dneska si pamatuji ty bezzubé úsměvy „hodných“ babiček z kostela, jež v sobě skrývaly kruté potěšení z mého neštěstí. Zkrátka z toho měly velkou radost. Dlouhou dobu pro mě znamenal křest vyjádření nepřijetí, a to jak společností, tak i církvi. Obě tyto instituce mi byly k smíchu a nesmírně jsem jimi pohrdala. Obě tyto instituce mi připomínaly shromáždění pokrytců. V podstatě si ze svého dětství nemohu vzpomenout na nic jiného než je samota. Naučila jsem se schovávat se před lidmi. Bylo mi mnohem lépe v lese, ve skalách, na loukách, zkrátka kdekoli, kde nebyli lidé. A v této samotě jsem začala objevovat nesmírně bohatý vnitřní život člověka - tu sílu, kterou lze načerpat ve chvílích samoty, onen nepopsatelný klid a povznášející radost. Dnes už vím, že křest je jedna z nejsilnějších svátostí a působí navzdory všem vnějším skutečnostem. Tato znalost je ověřena i dlouhodobým pozorováním mého vlastního života i mého okolí. Dnes pro mě křest vyjadřuje možnost určitého spojení, či hluboké komunikace přímo s Bohem, je základem, na němž lze vytvářet blízký vztah s Bohem. A tento prožitek dokáže měnit, dokonce i léčit ony bolavé vztahy s lidmi.

Máš super kolo, můžu se svést?

Třeba se dočkáš, když se budeš snažit

Mám-li se zabývat osobní reflexí svého křtu, je zapotřebí si uvědomit, že se jedná o velice osobní až intimní záležitost mezi mnou a Bohem. Člověk, který není pokřtěn jako malé dítě, který si svůj křest nepamatuje jen z vyprávění nebo z fotografií, ale z autentického prožitku, tomu se křest trvale zapisuje do mysli. Jako jedenáctiletý chlapec jsem díky odpadlé pionýrské schůzce poprvé navštívil ze zvědavosti kostel. Vše bylo zahaleno kostelním podvečerním podzimním šerem, což působilo tajuplně. Na druhé straně bylo vše velice směšné. Nějaký pán v černé sukni šel zapálit svíčky, někdo stál a někdo klečel, někdo dostal oplatku do úst. Průšvih, který z mé návštěvy kostela druhý den ve škole byl, byl tak velký a ponižující, že jsem si řekl, že do kostela nikdy víc nevkročím. Vzhledem k určitým změnám ve společnosti jsem ani ne za půl roku zatoužil opět se ulít ze schůzky a jít se podívat do toho tajuplného kostela znovu. Nebyl už tajuplný, ale okouzlit mě svou výzdobou, barevností a překvapením, když na konci ke mně přišel člověk v nějaké kutně ze středověku a řekl: „Ahoj, jak se jmenuješ? Máš super kolo, můžu se svést?“ A to byl okamžik zlomu, kdy jsem se začal motat okolo kostela a čekal na toho pána, který mě místo postávání u zadních dveří pozval, ať si klidně sednu někde blíž a přijdu si třeba pro křížek. Takový byl prvopočáteční krok k mému zatím vzdálenému křtu. Po necelém ročním chození do kostela jsem se hrdě až pyšně hlásil do náboženství, které se u nás ve škole poprvé začalo učit. Vzorně jsem ministroval a jezdil na poutní výlety, kde jsem se cítil být velice důležitý. Poprvé jsem také uslyšel, že kamarádi, kteří začali stejně jako já chodit do kostela, se připravují na křest. Bylo mi to velice líto. Proč ne také já, když jsme začali do kostela chodit téměř ve stejné době? Odpověď byla krutá: měli zájem a už se připravují a ty teprve začínáš chodit do náboženství. Třeba se dočkáš, když se budeš snažit. O Velikonocích, kdy byli moji nejbližší kamarádi pokřtěni, jsem raději stál opět vzadu u dveří a byl jsem našťvaný, že tam nejsem s nimi. Že ta velká sláva s ohněm před kostelem a svíce není pro mne a že jsem něco jako druhá jakost. Za pár dnů jsem

se dozvěděl, že do naší farnosti přijede na konci školního roku pan biskup a bude biřmování těch, kteří byli o Velikonocích pokřtěni. Byl jsem přesvědčen, že křest pro mne pozbyl smysl, vždyť oni jsou tak krátce pokřtěni a už budou biřmováni. V hodinách náboženství jsme se učili, že po biřmování budou křesťansky dospělí. A já zatím nejsem bez křtu ještě ani křesťanem. I když jsem byl přijat mezi nějaké katechumeny, kteří jsou mazáni na uších a očích, a dostali jsme svou první obrázkovou knížku o Ježíši z Nazaretu. Ale na křest se teprve připravuji.

Toto ale bylo kardinální. Když jsem přijal křest a následně jsem šel k prvnímu svatému přijímání, došlo k onomu zlomovému okamžiku, který já osobně považuji za mou konverzi k Bohu. Když jsem klečel s rozžatou svící před svatým přijímáním, uvědomil jsem si, že ale vlastně nevím, co tu vůbec hledám. Vždyť toho Boha ani neznám, nevím, kde je, zda vůbec je. A jak může být hostie jeho tělem? Přijal jsem Tělo a Krev Kristovu a začal jsem se bát, že to na mě každý pozná, že takhle o těchto věcech přemýšlím. A tak jsem uvnitř mého já poprvé řekl Bohu tuto větu: Pane, odpusť mi, jsi-li opravdu v té hostii, pomoz mi a dej mi tu šanci v tebe věřit. Tato krátká první osobní modlitba k Bohu mi otevřela srdce, oči a mysl, neboť odpověď od Boha přišla okamžitě. Uvědomil jsem si, že pokud se modlím k Bohu, když ho uznávám a beru, že vlastně je.

Dávám pozor při dalším poznávání Boha, abych ho nehledal pouze v teorii, ale zkusil autentičnost víry aplikovat právě do praxe. Můžeme stokrát vykládat o křtu, o jeho udílení, přínosech, privilegiích, můžeme křest i přijmout, ale pokud nepřejdeme z oné křestní teorie k autentičnosti křtu v Bohu, budeme jako tisíce lidí v naší zemi, kteří jsou řádně a platně pokřtěni. ALE...!

Křest po mši

Cítil jsem tak živou a silnou přítomnost Boží

V rámci své osobní reflexe, co pro mne znamená přijetí svátosti křtu, bych chtěl uvést, že křest nebyl v mém životě zlomovým okamžikem, ale spíše součástí delšího procesu, který má více důležitých momentů. Byl jsem pokřtěn jako dospělý. Cesta ke křesťanství u mne vedla přes jednotlivá přátelství s lidmi, se kterými jsem studoval a později pracoval a u nichž jsem viděl, že jejich život má dobrý směr. O své víře mluvili otevřeně a i mě zvali na různá setkání. Rozhodl jsem se, že bych mohl křesťanství zkoumat, jestli na něm něco je. Tak jsem začal navštěvovat v křesťanských společenstvích (KS) kurzy alfa. První kurz alfa se konal na horách a já jsem byl raději v přírodě než zavřený v místnosti. Kamarád mě tedy vybídl, abych se dalšího kurzu alfa opět zúčastnil, neboť jsem nezkoumal pořádně (tím, že jsem chodil po výletech). Ani druhý běh mě však více neoslovil. Protože jsem však chtěl poctivě říci, že jsem prozkoumal všechna témata, a i při druhém běhu mi jedno téma uteklo, šel jsem na toto chybějící téma do třetího kurzu alfa. A tentokrát mě diskuze s jednou účastnicí velmi zaujala. Uměla o věcech víry hovořit jinak. Svou profesí byla učitelka, byla schopná mluvit zajímavě a svá tvrzení vyargumentovat. Začal jsem poté občas chodit do jednoho křesťanského sboru a začal jsem se sám modlit. Toto období vyvrcholilo hlubokým zážitkem, který jsem prožil v kostele sv. Ignáce na Karlové náměstí v Praze. Kolega z práce se mě zeptal, jestli s ním nechci zajít na mši svatou. Souhlasil jsem, ačkoli jsem jí moc nerozuměl. Po mši jsem však cítil tak živou a silnou přítomnost Boží, že jsem kolegovi řekl, ať se do práce vrátí sám, že ještě chvíli setrvám. Po tomto zážitku jsem začal cítit potřebu křtu. Nevěděl jsem, k čemu přesně je dobrý, ale věděl jsem, že to říká Písmo, že si to tedy přeje Bůh, a Jemu jsem věřil a právě na Božím životě jsem chtěl mít větší účast. Po zážitku živého Boha jsem se chtěl stát skutečným křesťanem. Díky kurzům alfa jsem znal prostředí KS, proto jsem se zeptal tamního pastora, zda by mě nepokřtil. Nebyl proti tomu, dokonce řekl: „Můžu tě pokřtít hned druhý den v Sázavě.“ Doporučil mi ale ještě o tom více přemýšlet a modlit se, abych zkoumal svůj život, svoje hříchy a také hledal, kde je moje místo. Uposlechl jsem ho. Postupně jsem zjistil, že KS v Praze Stodůlkách vysvětluje některé otázky odlišně než KS na Sázavě. Nebyla tam jednota, ale co sbor, to jiný možný výklad. Zároveň jsem chodil na mše svaté do kostela sv. Ignáce na Karlové náměstí v Praze a vnímal jsem tamní hluboká kázání, intelektuální, propracovaná. Jezuité byli zároveň

lidé otevření ekumenismu. Mluvili o bratrech protestantech s úctou, kterou jsem v sobě choval i já. V té době jsem se zároveň přestěhoval do vsi cca 10 kilometrů za Prahou a nechtělo se mi dojíždět do sboru do Prahy. Začal jsem navštěvovat katolické bohoslužby (katolíci zde byli jediným křesťanským společenstvím široko daleko). Farnost měla nového mladého kněze, jeho kázání mě také velmi oslovovala. Proto jsem s ním chtěl probrat některé otázky, které jsem měl. On mě pozval na hodiny přípravy na křest, které již začaly běžet a kde již jednotlivá témata probíral s několika lidmi. Nechtěl jsem být katolíkem (i na základě toho, co vše jsme o nemravných katolících probírali ve škole při dějepisu). Na hodiny přípravy jsem však začal chodit a uviděl jsem hloubku, stabilitu a propracovanost katolické teologie a zjistil jsem, že to je cesta pro mě. Rozhodl jsem se tedy pro křest v katolické církvi. Období katechumenátu pro mě bylo velmi plodné. Na přípravách se probíral katechismus, setkávání se mi líbilo. Chodil jsem poctivě, témata jsem promýšlel. Dobře se mi v té době modlilo, vnímal jsem Boží blízkost. Našel jsem si dvě kmotry, které mě podporovaly. Pak se přiblížily Velikonoce a křtiny. Necítil jsem se dostatečně připravený a hodný. Začal jsem přemýšlet, zda křest přijmout nebo ne. Dostalo se mi podpory, abych ke křtu šel, že člověk nikdy není dostatečně hodný, že právě proto potřebuje Pána a Jeho milost ve svátostech. A tak jsem si dodal odvahy a na křtiny jsem šel. (Zpětně však vidím, že by bylo přínosné klidně i o rok křest odložit, více vše promyslet, usadit v sobě. Jeden z připravovaných to tak udělal a jistě to mělo smysl.) Obřad křtin byl moc hezký. Na slavnost přišli někteří mí přátelé, prožívali jej však se mnou i místní farníci a po bohoslužbě mi srdečně všichni blahopřáli. My pokřtění jsme také četli všechny přímluvy (původně jsme nechtěli, ale když nám kněz vysvětlil, že po křtu jsme bez hříchu, a když v tomto stavu vyslovíme přímluvu, je to účinnější, ujali jsme se toho s vroucností a nadšením. Dodnes si však vybavuji i to, že nám kněz zapomněl říci, že máme mít křestní roušku a že jsem se cítil špatně, protože díky této nevědomosti jsem ji samozřejmě neměl (pouze křestní svíci). Myslím, že je důležité vše na přípravách probrat, aby pak nebyl obřad ničím narušovaný. Po křtu jsem se snažil v sobě všechnu tu milost co nejdéle udržet, ale po určité době opět přišly hříchy, což pro mě bylo zklamání. Také jsem očekával, že díky křtu (potažmo biřmování a sv. přijímání) budu mít plnost Ducha svatého, rychleji proniknu do věcí víry a budu se modlit s větší účinností. Nic z toho nenastalo. Místo toho přišla postupně krize víry a musel jsem o víru bojovat, poctivě a usilovně hledat a namáhat se. Ještě zhruba měsíc jsme se dál scházeli na faře a probírali témata s naším knězem. Pak i toto ustalo. Abych mohl plněji žít z víry, začal jsem studovat na KTF UK, a tak se dál vzdělávat. Zároveň se snažím podporovat ty chvíle, kdy mi je Bůh blízký, pro mě je to především v přírodě. Křest je tedy pro mě na cestě zápasu o víru určitým znamením, že Bůh je mým cílem. Je výrazem mé důvěry Bohu, kterou jsem Mu dal, když On si jej pro člověka přál. Je ale nutné stále se snažit. Díky tomu, že je člověk křesťanem, má v ruce výzbroj, metody, kudy a jak jít, aby se žil dobrý život, který k cíli směřuje.

Abba Otče

Bez přijetí křtu bych nebyl křesťanem

Mám-li (si) odpovědět na tuto pro křesťana klíčovou a niternou otázku, zdá se mi užitečné započít svou reflexi u vnějších a dobových okolností mého křtu. Byl jsem pokřtěn jako třítýdenní nemluvně v roce 1963, jako prvorozený ze tří dětí. Oba moji rodiče pocházejí z katolických venkovských rodin. Jako mnoha jiných takových rodin se také života rodin obou mých rodičů i jich osobně dotkl nepříjemným způsobem komunistický režim. Měl jsem dva dobré kmotry, kteří byli (oba již zemřeli) blízcí přátelé naší rodiny. Jeden byl sochař a později katolický kněz a druhý profesor filozofie, v době mého křtu však již pomocný dělník na dráze po věznění z politických důvodů. Zakotvenost mých rodičů - zvláště tatínka - v církvi a jejich vztah k církevním kruhům lze snad naznačit např. tím, že po mém narození jsme několik měsíců bydleli v malém bytě v kanovníckém domě svatovítské kapituly na Hradčanském náměstí.

Byl jsem tedy pokřtěn nikoliv ze své svobodné vůle, ale na základě vůle mých rodičů a zcela přirozeně také celých jejich rodin. Nikdy jsem však ani v nejmenším nevnímám a nevnímám jako problém nedostatek možnosti vlastního svobodného rozhodnutí přijmout křest. Spíše naopak stále silněji cítím velikou vděčnost vůči svým rodičům, zvláště vůči svému tatínkovi, své praradě a dalším příbuzným a blízkým za to, že to nejcennější, co sami dostali - dar víry, se mi snažili způsobem daným jejich lidskými možnostmi a schopnostmi živým a životným příkladem zprostředkovat. Vděčnost za jimi vytvořené rodinné zázemí, v kterém byla má víra utvářena a kterým je i dnes, dvacet let poté, co jsem dům rodičů opustil a mám vlastní rodinu, posilována. Vnímám však, že riziko duchovní vlašnosti může více hrozit právě v dětství pokřtěným matrikovým katolíčkům, než těm, kteří, vědomi si své svobody, našli s pomocí Ducha sv. například až v dospělosti svůj vztah ke Kristu a až poté byli pokřtěni. Můj křest tedy pro mne dnes znamená především první zdroj radosti a možnosti být realistickým životním optimistou. Radost z toho, že přes svou hříšnost a lidskou slabost smím patřit ke Kristu a mám jeho prostřednictvím vztah k Bohu - vztah s Bohem, kterému smím říkat podle Kristova příkladu Abba, Otče, vědomí osobního vztahu s trojjediným, všemohoucím, milujícím a odpouštějícím Bohem. Vztahu s Bohem, který mne i druhé miluje účinně - necháme-li se jeho láskou proměňovat a nestavíme-li jí svou pýchou překážky. Vztahu s Bohem, který pro mne i pro druhé - navzdory hříšnosti a lidské ubohosti mé či druhých, kterými sami sobě škodíme, vždy a trvale chce, dělá a působí to nejlepší. Silné vědomí, že náležím do církve, do společenství těch, kteří, žijí-li pravdivě z Darů, které přijali a které stále působí a ve vztahu k jejich Dárci, jsou lidmi otevřenými, nezaslepenými, vnitřně svobodnými. Lidmi, kteří mají sílu, vůli a schopnost rozlišovat, lidmi schopnými věřit druhým lidem a současně nepodléhat bůžkům ani manipulaci nepravých mesiášů. Vědomí nesmírné a nesouměřitelně cenné dějinné lidské zkušenosti s Bohem. Zkušenosti celé církve a v církvi a s církvi také zkušenosti mých předků, prarodičů, rodičů, lidí mně nejbližších i mně vzdálenějších včetně zkušenosti mé vlastní. Dějinnost lidské zkušenosti, z níž vyplývá touha (a i lidská obava), kterou vyjadřují slova zbožného hymnu: ať naše víra nikdy nepřestane, dědictví otců zachovej nám, Pane. Oslovuje mne také příklad mých velikých křesťanských patronů - jmenovců, např. úsilí o soulad víry a rozumu sv. Tomáše Akvinského či síla vyznání nevěřícího apoštola Tomáše tváří v tvář vzkříšenému Kristu: "Můj Pán a můj Bůh." Bez přijetí svátosti křtu bych nebyl křesťanem. Křest tedy zkrátka chápu jako ten nejlepší možný životní začátek, jako začátek nejcennějšího možného vztahu. Jako úžasné znamení Boží milosti - Boží nabídku, výzvu, úkol konkrétnímu člověku k jeho optimálnímu životnímu poslání. Jsem nevyjádřitelně vděčný Bohu i konkrétním lidem, které mi dal, zvláště svým rodičům, za to, že jsem byl a stále jsem povzbuzován, aby také v mém životě nezůstalo jen u začátku. Čím jsem starší, tím silněji cítím potřebu a touhu na nejcennější Dar, který jsem nezaslouženě bez svých vlastních zásluh dostal, nějak intenzivněji svým životem odpovídat. Křest je pro mne iniciací, klíčovým nasměrováním k tomu, abych stále více poznával a miloval Toho, který se mi dává poznat a který mne miluje jako první. Iniciací k tomu stávat se Kristovým učedníkem na svém životním místě, ve své době. To pro mne současně znamená usilovat o to, stávat se člověkem pro druhé - lepším, přesvědčivějším člověkem.

Ochrana a jistota

Bylo mně nepokřtěných velice líto

První slova, která mě napadla hned, jak byla zadána otázka, jsou: ochrana, jistota. A co dál? To je přece tak jasné, že není, co psát. A pak za nějakou dobu najednou mnoho slov. A ta jsem si zapsala: výsada, vyvolení, právo, svobodné rozhodnutí, výhoda, bylo mi dáno. A pokusím se je rozvést.

Křest jsem vnímala již od dětství, vyrůstala jsem v rodině, kde narození dítěte znamenalo i křest, tedy běžný rituál, který patří ke každému novorozenci. Přípravy, jde se do kostela, vše je slavnostní, sejde se celá široká rodina. Že by vůbec bylo možné dítě nepokřtít, jsem ani netušila. Až později jsem s údivem zjistila, že je to možné, a velmi dobře si pamatuji na ten pocit. Bylo mi všech těch nepokřtěných líto. Nevím, kde se ten pocit vzal. Bylo to velmi zvláštní. Jako by byli někde jinde. Kde? A nemohli k přijímání a neslavili svátky jako my. Nevím přesně kolik mi bylo let, když jsem se takto

zamýšlela nad lidmi, snad osm, deset a nemohla jsem to pochopit. Bylo to tajemné, někde se šeptalo, že ho ani nepokřtíli. Zvláštní, jak si to dnes s odstupem času přesně vybavuji. Zdá se mi, že křest má pro mě možná větší význam, než jsem dosud vnímala.

Ano, je to výsada. Dnes je asi, více než dříve, hodně těch, kteří se nechávají pokřtít jako dospělí s odůvodněním, že jsou rádi, že je to jejich svobodná volba. Také jsem si to krátkou dobu myslela. Ale nedovedu si představit, že bych sama žila do dospělosti bez křtu. Vnímám ho jako zvláštní milost, která mi byla dopřána také díky víře mých rodičů, prarodičů, celé rodiny. Byla mi dopřána tato ochrana, ne alibisticky, ale jako něco navíc. Co není pro každého samozřejmostí. Přestože to nebylo moje vlastní svobodné rozhodnutí, ale samozřejmý úkon mých rodičů. Je to snad i poděkování Bohu za život dítěte, které rodičům daruje. A rodiče mohou poděkovat právě tímto odevzdáním, zaslíbením narozeného Bohu.

Jistě je spousta těch, pro které je to formální rituál. Určitě si neuvědomují hloubku a důležitost tohoto úkonu. Ale nevědomky tak dávají do vínku svému dítěti spojení s Bohem. Pokud nevedou praktický život křesťana, je na onom pokřtěném, zda se v dospělosti k Bohu obrátí, či bude-li brát svůj křest jako formalitu. Ale má už náskok, sice malý, ale přece jistý náskok – výhodu.

Mám dojem, že všichni, kteří byli pokřtěni jako děti a žijí praktikujícím křesťanským životem, nemusí vynaložit tolik úsilí, aby zůstali v tom jedinečném spojení s Pánem. Jistě mají velkou, ne-li větší zodpovědnost za svoje konání, ale nemusí nic dohánět. Řekla bych, že jsou ukotveni. I když mnohdy tápou, hledají smysl, sebe, bytí vůbec. Ale mají jiný základ, a tím jsou ve výhodě. Já osobně to vnímám jako něco, o co se mohu opřít. Přijala jsem, také jako dítě - bylo mi 14 - svátost birmování, ale cítím v tom rozdíl. Tehdy to pro mě byla velká událost, slavnost, dojímalo mě to všechno. Byl to velmi emotivní hluboký zážitek. Ale dnes, teď, cítím, že křest byl tím důležitějším, přestože si ho nemohu pamatovat, byla jsem křtěna 7 dnů po narození. Takže na závěr mohu jen říct, že můj křest má pro mě hluboký duchovní význam. A nepřestávám Bohu děkovat za jeho velkorysost, za jeho milost, že mě přijal do společenství Božích dětí.

Život konvertity

Křest mi otevřel dveře Boží lásky

Křest je pro mne vyvrcholením lidského obrácení, a proto chci psát tuto práci o své konverzi. Před šesti lety (v r. 2002) mi byla udělena svátost křtu. Byla jsem již plnoletá a jako téměř každý mladý člověk jsem hledala a toužila po změně. Křest jsem vnímala a dosud vnímám jako vyjádření této touhy, kterou jsem předtím nedovedla pojmenovat - touhy přilnout ke Kristu a být součástí velké Boží rodiny. Zárodky touhy po Kristu jsem však vnímala již dávno předtím. Jako osmileté dítě jsem jednou doma objevila bibli, a tak jsem ji čítávala a modlila se a postupně jsem začala tajně chodit do kostela. Jednou se mi ale bohužel stalo, že jsem v kostele potkala své spolužáky, kteří se mi vysmáli, protože jsem tam nepatřila. Bylo mi to líto, a tak jsem do kostela raději přestala chodit. Přesto jsem cítila, že Bůh mne zavolal mým jménem a touha mu odpovědět byla stále větší. Když mi bylo 15 let, přihlásila mne moje matka na Arcibiskupské gymnázium v Kroměříži. To znamenalo opustit naše malé slovácké městečko plné (většinou prázdných) tradic a přestěhovat se do města středoškoláků. První rok byl pro mne skutečně těžký. Jsem spíše rebelský typ, který nerad hned se vším souhlasí a gymnázium spolu s domovem mládeže představovalo tuhou a přísnou výchovu. Vztekala jsem se a hádala s vychovatelkami a chtěla jsem tento ústav opustit a odejít někam, kde by člověk mohl prožívat naplno svou svobodu. Do jaké míry pro mne bylo těžko přijmout řadu nesmyslných nařízení (jako např. povinnost zúčastnit se školní mše svaté, aby byl plný kostel před arcibiskupem atd.) a doslova buzerace některých osob, do té míry jsem našla přátelský a rodinný kolektiv mezi spolužáky a spolubydělci. Navzdory protivnému režimu jsme všichni táhli za jeden provaz a chovali se k sobě

úplně opačně než naši představení k nám. Někteří moji spolužáci mne opět přivedli na myšlenku křtu. Nejdříve jsem si chtěla ověřit, do čeho vlastně jdu, a tak jsem začala chodit na informativní schůzky se spirituálem, které postupně přešly v podobu přípravy na svátost křtu. I když jsem vždy tvrdila, že věřím v boha, nevěděla jsem vlastně v jakého, a zjistila jsem, že to asi není ten křesťanský. Protože jsem rozumově nedokázala vyvrátit nebo vysvětlit jeho existenci, začala jsem se modlit, aby se mi sám dal poznat. Jednoho dne jsem skutečně pocítila jeho dotek. Plná radosti jsem začala očekávat svůj křest, na který jsem se připravovala ještě dva roky. Po křtu jsem začala žít plným křesťanským životem a byla jsem šťastná. Křest mi totiž dal velkou naději v život. Křest pro mne znamená být částí mystického těla Kristova, žít v Duchu a nechat se prostupovat Boží láskou. Jsem ráda, že jsem prožila obrácení, i když na konvertity bývá občas pohlíženo spatra. Z vlastní zkušenosti totiž vím, jaký je život před obrácením a jaký je po obrácení. Víím, že křest je počátek, který vede ke šťastnému konci. Křest mi otevřel dveře Boží lásky. Až jednou budu svým dětem předávat víru, víím, že jim mám otevřít právě tyto dveře.

Jízdenka na cestě za Bohem

Řád, smysl a krása liturgie

Byla jsem pokřtěna až v dospělosti jako konvertitka dne 14. 4. 2001 v Praze v kostele sv. Cyrila a Metoděje. V den křtu jsem si asi ještě plně neuvědomovala význam svého rozhodnutí.

Upřímně řečeno moje víra v Boha byla jen jakousi mlhavou představou o někom nad námi. Byla spousta věcí, které mi vadily, připadaly mi přinejmenším zvláštní. Bůh ano, ale proč ta církev? Proč tolik rituálů okolo? I přes roční přípravu ke křtu, která probíhala asi jednou týdně, jsem měla spoustu nejasností.

Na jedné straně jsem věděla, že Bůh existuje, na straně druhé mě děsilo to, že se některých rituálů budu účastnit (např. líbání kříže). I přes to, že se mi na každou otázku dostalo odpovědi, některé věci byly pro mne zvláštní. Vždyť i samotné pokleknutí není ve společnosti běžné. Moc mně pomohlo, že přípravu na křest se mnou absolvovala ještě jedna slečna v mém věku. Měla jsem možnost porovnat své pocity a obavy s jejími.

Samotný křest, jenž proběhl na Velikonoční vigílii, byl pro mne silným zážitkem. Měla jsem pocit velké radosti z toho, že budu patřit do rodiny Božích dětí. Zdaleka jsem si však neuvědomovala, jak moc bude postupem času tento krok ovlivňovat dílčí úseky mého běžného života.

Po pár měsících pokřtil kněz i mé děti. Při křtu jsem měla pocit, že pro ně dělám to nejlepší. I nyní byla celá liturgie pro mě silným zážitkem. Myslím, že silnějším než můj vlastní křest. Předala jsem děti pod Boží ochranu.

A Bůh v mém srdci začal konat. Bylo to nenápadné, jako hlas svědomí. Krůček po krůčku jsem začlenila Boha do svého života. Zprvu jsem si nedokázala představit, že půjdu každou neděli do kostela, že zařadím modlitbu do svého běžného života. Když se ohlédnu zpět, vidím spousty věcí, kterým jsem nerozuměla a byla jsem přesvědčená, že do mého života patřit nebudou. A nyní liturgie, která mi přišla zdoluhavá a plná divných gest, je pro mě něčím, co má řád, smysl a krásu. Křest je mou jízdenkou na cestě za Bohem. Cesta, na kterou jsem se vydala, nevede jen pěknou krajinou, má i svá temná údolí, ale je cestou na to nejkrásnější místo, co existuje.

Velmi nenápadně

Znala jsem je, netušila jsem to

Jak popsat vlastní zkušenost s pastorační pomocí? A jak rozhodnout, zda lze tuto pomoc označit za pastorační? Za sebe mám pocit, že mě osobně pastorační vedení velmi chybí a asi vždy chybělo. Vyrůstala jsem na severu Čech v nekřesťanské rodině. Přestože maminka sama byla pokřtěna, nikdy v rodině víru nepraktikovala, ani o ní nemluvila. Jsem z generace Husákových dětí, dětí ze 70. let 20. století. Těžko lze rodičům zazlívat, že kostel v rodné obci jsem znala vždy jen zvenku. Doba byla taková, rodiče kladli důraz na možnosti studia a budoucnost. Těžko říct, jestli si byli vědomi, že by na prvním místě v životě mělo jít o něco víc. Přesto si vzpomínám docela přesně na několik okamžiků, kdy jsem pocítila zvláštní nutkání, zvědavost - a to k otevření a začtení se do bible. My jsme ji doma vůbec neměli, ale při svých návštěvách u staříčkého mamincina strýčka jsem ji viděla stát v jeho knihovně. V době svých vysokoškolských studií v Praze jsem jej navštěvovala častěji a bibli jsem si u něj pravidelně půjčovala z knihovny. Dnes mi připadá velmi zvláštní, že jsme nikdy o Bohu – ani jedinkrát - nemluvili. Strýček mě nechal bibli číst a mlčet. Bylo to v době, kdy jsem se současně učila na zkoušky z dějin mezinárodního dělnického hnutí a jiné podobné. Je otázkou, jak bych reagovala na pravdy či dogmata víry... Po strýčkově smrti jsem od tety dostala onu bibli jako dědictví a strýčkův odkaz, poslední vzpomínku. Od té doby stála bible v mé knihovně, ale po pravdě musím přiznat, že bez onoho pocitu vzácných chvil vedle strýčka, jsem ji otvírala ve stále delších intervalech. Studovala jsem učitelství biologie – chemie, a to jistě nebyl obor, kde bych bez pomoci viděla Boží obraz jasněji. Jen jsem neustále žasla nad dokonalostí a přesností všech procesů, ale smysluplně je propojit s Boží slávou mi nějak nešlo. Učebnice popisovaly Darwinovu evoluci jako jistotu a Genesis a popis stvoření byly pouze legendy, báje a pohádky, kterým by přeci dnes již nikdo rozumný nevěřil. Na církve, faráře nebo něčí pomoc jsem ani nepomyslela. Pročítala jsem bibli, pěkně od začátku do konce - nikdo mi neřekl, že to jde i jinak - a prokousávala je knihami Starého zákona. Po sametové revoluci jsem zahlédla na autobusové zastávce nenápadný letáček - pozvánku na biblické hodiny v salonku kulturního domu. Kulturák jsem považovala za solidní instituci, a tak jsem sebrala odvalu a šla na první setkání. Najednou jsem měla s kým mluvit, lidé okolo mě měli stejné pochybnosti a stejně opravdově hledali řešení a odpovědi. Časem jsem zjistila, že se jedná o skupinu Adventistů sedmého dne. Přestože jejich přijetí bylo velmi vřelé a velmi mi v této fázi hledání cesty k Bohu pomohli, začala jsem mít pochybnosti, jestli jejich chápání bible a Boha je správné. Začalo se mluvit o křtu a mé pochybnosti rostly. V té době jsem se seznámila s mým nynějším manželem, který pocházel z Broumova. Návštěvy u jeho rodičů a v rodině starších bratrů mně otevřely pohled na tradici katolické církve. Kromě údiv vzbuzujících sakrálních prostor v katolických kostelích a katedrálách na mě účinkoval zcela pragmaticky i fakt, že je katolická církev ze všech církví nejstarší, a tedy ta, která u všeho byla od začátku. Má nejistota a pochybnosti o křtu u adventistů byly najednou zcela pochopitelné. Poznala jsem Krista, život křesťanských rodin svých příbuzných a začala chodit do katolického kostela. Ale ne v naší obci - jezdila jsem do velkého děkanského kostela v krajském městě. Co bylo důvodem - asi pocit sounáležitosti s kostelem plným lidí a určitě i anonymita. Pořád jsem hledala a podvědomě chtěla někam patřit. V kostele v naší obci se scházelo v sobotu večer asi 5 babiček, kostelíček potřeboval opravy - žádná nádhera, rozbité varhany a pusto prázdno. Začali jsme plánovat svatbu a Honzova maminka trvala na církevním sňatku. Až po mnoha letech jsem se dozvěděla, jak vyděračsky na tom trvala a vyhrožovala synovi, že na svatbu jinak nepřijede. Pro mě to nebyl problém, prostředí kostela mi přišlo vznešené, tak proč ne? V té době se ještě samotný církevní sňatek neuznával, a tak jsme absolvovali obřady oba. Nebyla jsem ještě pokřtěná, pan farář požádal o dispens. Jedinou jeho podmínkou bylo, že budeme společně chodit na bohoslužby v našem kostele. Dneska cítím jako velkou chybu - promarněnou příležitost, že nás nepozval také na nějaké hodiny předmanželské přípravy. Život běžel dál, povinností s rodinou přibývalo, manželova rodina byla daleko a moji rodiče a sestra žili dál svým původním rytmem života. Manžel pracoval v turnuse a velmi často mši svatou nestíhal. Pravidelnost a nadšení opadalo, zbyla povinnost, ze které se člověk časem snažil vymlouvat. Po narození syna byla nastolena otázka jeho křtu. A v tomto okamžiku pan

farář nastolil podmínku - buď přistoupím ke křtu nejprve já (maminka dítěte) nebo syna křtít nebudeme. Rozhodnutí nebylo těžké, vždyť jsem o křtu vlastně přemýšlela již dlouho. A tak začal můj katechumenát a já po tolika letech začala objevovat, komu a čemu mám věřit. Konečně jsem našla cestu ke Kristu... Zrodilo se pochopení. Zjistila jsem, že věřící jsou i mezi mými kolegyněmi na ZŠ, kde jsem učila. Bylo to překvapivé, znala jsem je a netušila jsem to. Abych se dozvěděla víc a chápala i historii, tradici, liturgii, přihlásila jsem se na katechetický kurz. Velmi ráda vzpomínám na náladu na setkání kurzu. To společenství různě starých a různě zkušených lidí, kteří jdou ke stejnému cíli. Společné modlitby a spousta zajímavých informací. Žádné pochybnosti - věříme autoritě Církve. Velmi podnětné pastorační vedení jsem prožila při svátostech smíření. Zpovědník dobře chápal má pochybení a nedokonalosti, vysvětloval mi, že ve slabosti je naše síla v Kristu. Nenechal mě padnout v neúspěchu, podporoval mé každodenní začátky. Často na jeho útěchu ve slabosti vzpomínám. Dneska mi opět pastorační vedení chybí. Manžel prožívá krizi své víry a se synem cloumá puberta. I na církevním gymnáziu je jediné věřící dítě ve třídě - a maminka již není tou správnou autoritou. Když se ohlédnu za svým životem a hledám důvody a podněty své konverze, vypadají velmi nenápadně, skoro by je šlo přehlédnout. Je tohle působení Ducha svatého? Zní takhle Boží hlas? Víra je Boží dar - bez něj nelze uvěřit. Bez něj jen žijeme v tradici, hledáme a často nevíme, co vlastně. Před očima mi probíhají obrazy: potichu sedící strýc s biblí v knihovně, letáček na zastávce autobusu, katolické kořeny mého manžela, který odešel za prací k nám do severních Čech, okouzlení sakrálním prostorem gotické katedrály, slzy v očích při zvuku varhan, obavy z těžkého porodu a nečekaný klid po přijetí Těla Kristova.

Pramen života

Budete pít z pramenů spásy

Život má svůj zdroj, řeka má svůj pramen. Křtem svatým mi Bůh otevřel přátelství, věčný život. Voda vyvěrá z nitra země, také v mém nitru vyvěrá Boží pramen života a přátelství s Bohem.

Já sám pramen nevlastním, vodu také ne. Voda i pramen jsou mi darovány. Ve křtu jsem dostal **víru, naději, lásku**. O tyto dary se starám a zároveň je rozvíjím ve svém osobním životě. Jako se na jaře čistí prameny, aby studánky byly čisté, tak rád a často sestupuji do svého nitra, abych udělal pořádek. Čím je pramen čistší, tím je voda – život jasnější a vřelejší.

Jako člověk nechci život vlastnit, ale stávat se tekoucí vodou, která oblaží každého. Být naplněný vírou, nadějí a láskou pro sebe i druhé. V přirovnání nebýt popraskanou cisternou, ale cisternou, nádobou, která je plná vody života, a ještě dokáže z přetékajícího nadbytku rozdávat okolo sebe. Ne být poloprázdnou cisternou, ale stávat se naplněnou osobou, ve které srdce, postoje, gesta přetékají ochotou, laskavostí a nadějí. Tak může každý člověk přijít a čerpat vodu živou, vodu života.

Křest je pro mě základ všeho. Základ Božího přátelství. Křest mi otevírá přijímání dalších svátostí. Činí mě ratolestí, která je naroubována na kmen – Ježíše Krista. Tento základ položil sám Bůh v Ježíši Kristu. *Budete pít z pramenů spásy*. Bůh spásu vykonal za mě. Mě pozval, abych žil a staral se o pramen spásy, který ve mně vyvěrá do života věčného.

Za dar milosti křtu, jsem pokorně vděčný. Děkuji svým rodičům, kmotrům, kteří mě přivedli k prameni života věčného. Knězi, který mě křtil. O pramen se pravidelně starám. Čistím ve svátosti smíření. Posiluji milostí Boží. Rád svědčím o tom, co pro mě znamená žít přátelství s Bohem.

V životě předám jen to, co jsem sám přijal. Vnímám určitou zodpovědnost, povinnost, být věrný a zodpovědný všem závazkům, které ze křtu svatého plynou a které jsem svobodně a osobně přijal. Patřím do společenství církve, je mi smyt dědičný hřích, dostávám milost – k dobrému a čistému životu s Bohem a přáteli.

K víře, k přijetí křtu svatého nemohu druhého člověka nutit, ani nechci. Snažím se žít poctivě a zodpovědně, v tom, co jsem sám nehodně a zadarmo obdržel. Co je životem přijato, prožito a naplněno, je hodné šířit dál. Neboj se vstoupit do jedné velké rodiny děti Božích.

Etapy života

Brána k Ježíši

Odpověď na tuto otázku se asi u každého z nás mění dle životních etap i dle toho, jak jsme blízko ke Kristu. Proto bych tuto mou úvahu rozdělil na dvě roviny: první rovinu bych nazval časovou – co znamená křest v jednotlivých etapách mého života. Druhou pak bych mohl pojmenovat jako vztahovou, tzn. jak se mění pohled na křest vzhledem k mému aktuálnímu vztahu ke Kristu.

Byl jsem pokřtěný jako batole a tudíž si na svůj křest nepamatuji. Za kmotru mně šla moje babička, která dnes už není mezi živými. V době, kdy jsem chodil do školky, pro mě křest znamenal skutečnost, že mohu i jako malý chodit ministrovat našemu panu děkanovi.

Později jsem bral křest jako znamení toho, že smím Boha nazývat Otcem. Že vím, proč jsme na světě, a co bude potom. Po gymnáziu jsem proto šel do konviktu, abych uposlechl volání, které jsem od Pána zaslechl.

Na další cestě byl pro mě křest připomínkou toho, jakým způsobem a jakým směrem mám udávat směr Domovu seniorů, ve kterém jsem pracoval. Křtem jsem byl spojený s Kristem, a proto hledat směr bylo jednodušší.

V současné době pro mě křest znamená bránu k Ježíši, který si mě celý život vede krásnými a dobrodružnými cestami. A když jej neztratím z dohledu a otevřu se jeho milostem, tak jsem ještě ke všemu plný Radosti.

A to už se dostávám ke druhé rovině mé úvahy. Křest pro mě může znamenat a znamená i to, že patřím do římskokatolické církve. Že mohu denně být na mši svaté a přistupovat k přijímání. Že mohu pravidelně chodit očistit svou duši ve svátosti smíření.

V neposlední řadě je křest pro mě ukazatelem určující směr mého života. Jak říká svatý Ignác: ostatní věci na světě užívat natolik, nakolik mu k jeho cíli pomáhají, a natolik, že se jich musí zříci, nakolik mu v tom překážejí. Oříšek tkví v tom, jak rozeznat ty, které pomáhají a které překážejí. Abychom nepracovali na díle pro Boha, ale na Božím díle.

Křest je pro mě tedy branou, posilou a cestou k mému spasení, k věčnému životu s Otcem i Synem i Duchem svatým.

Co pro nás znamená náš křest

Při četbě seminárních prací jsem průběžně oslovil své známé, přátele, blízké a položil jim podobnou otázku. Myslím, že i následující řádky budou i pro Vás duchovním osvěžením a posilou na cestě k Radosti.

Dítě Boží

72-letá duchodkyně

Před 72 lety jsem se křtem stala dítětem Božím. Dítětem, které je odkázáno na pomoc, dítětem, které by se samo ve světě ztratilo. Mnohokrát jsem si myslela, že už jsem dospěla, že se o sebe dokážu postarat sama. A nebyly to lehké chvíle. Dokonce jsem měla pocit, že už mám i v duchovním životě nárok na důchod, a tak už se nemusím o nic snažit. Dnes vím, že i s vráskami ve tváři jsem tím Božím dítětem stále a bez nebeské pomoci je život těžký. Křtem jsem se stala též sestrou všech Božích dětí a jsem povinována udržovat tyto vztahy v pohodě a být ochotna pomoci tam, kde je třeba. S křtem jsem přijala i nauku církve a vím, že člověk byl stvořen k obrazu Boha. K obrazu Boha Stvořitele a mám se podílet na Jeho stvořitelském díle.

Není to lehký úkol, ale je krásný.

Překážka křtu

klinická psycholožka s 15letou psychoterapeutickou praxí

Po odchodu od bývalého manžela mě přítel přivedl do kostela, sehnal mi Bibli i krásné Bible pro děti a vodil mě do rodin mezi své křesťanské přátele. A já v sobě objevila víru z dětství od mé hluboce věřící babičky a bývalé řádové sestřičky, která mou babičku navštěvovala u nás doma a modlila se s ní. Blaženka mě zvala v době hluboké totality na faru a kreslily jsme, vyráběly zvonečky a tatínek mě varoval, ať nechodíme do kostela na půlnoční, protože tam hlídají tajní a zapisují si seznamy a nedostanu se pak na gympl. Tak jsem za Blaženkou chodila na faru tajně po večerech v době, kdy před kostelem nikdo nehlídkoval. Pak jsem se dostala na gympl a na vysokou školu a do kostela jsem roky nechodila. Když jsem se odstěhovala s dětmi od manžela na venkov, začala jsem pracovat v psychiatrické léčebně v tehdejších klášteře s charismatickým a hluboce věřícím primářem. Dodnes ve mně zůstává krásná vzpomínka na práci pod jeho vedením, kdy každá pacientka s ním chtěla osobně hovořit a on nedokázal odejít z práce dřív, než všem splnil svůj slib. Často jej sestřičky vyháněly večer domů, že už jej čeká doma manželka s večerí. Předal mi nejen dávku obrovské lidskosti a úcty, víry a pokory a hlavně nesouzení. On byl hluboce věřící člověk, já rozvádějící se žena s dvěma malými dětmi. Do kostela jsem chodila každou neděli a často i na ranní mši svatou. Nebyla jsem při narození pokřtěna. A tak jsem tehdy požádala jednoho mladého premonstráta, jestli by mě mohl pokřtít. O Bohu jsem nepochybovala. Jaké bylo mé zklamání, když mi řekl, že to vůbec není jednoduché, že to musí být dlouhá, aspoň roční průprava a že to není samozřejmost. Byla jsem rozčarovaná, zklamaná a dotčená. Tehdy do kostela chodilo ve všední dny jen několik starých lidí a já, přece si mě musel všimnout, tak o jakém prověřování a průpravě mluvil? Na mši svatou jsem do kláštera chodila dále a křest ve svém kostele jsem pustila z hlavy. Pak se u mě objevila malá skupina přátel z baptistické církve, někdo jim předal na mě kontakt, že jsem věřící doktorka. Oni právě chystali slavnostní křest a řekli mi, že mě moc rádi pokřtí. Tak jsem během měsíce byla ponořena do vody a přijala křest u baptistů. Samozřejmě jsem dále věřila ve stejného Boha a Ježíše Krista. S baptisty jsem se ale přestala scházet, jejich chování mi nevyhovovalo, vadila mi tehdy neustálá kritika katolíků a vměšování do mého osobního života. Po čase jsem se rozvedla a poznala svého nynějšího muže. Když jsme plánovali svatbu, znovu jsem se obrátila na premonstráty, protože manžel byl od narození pokřtěný katolík.

Tentokrát jsme narazili na kněze, který nám pomohl hledat řešení, a já jsem konvertovala do katolické církve, ve které jsem fakticky byla už několik let, a po několikaměsíční přípravě jsme byli oddáni. Máme spolu dva syny, vychovali jsme dvě děti z prvního manželství a stále chodíme na nedělní mši svatou – již 26 let.

Mám dodnes vnitřní problém s katolickým obřadem křtu pro dospělé. Žádný člověk nemůže za to, že jej rodiče nenechali pokřtít. Když sám díky svým přátelům uvěří a jeho víra je natolik silná, že se obrátí na kněze a chce se nechat pokřtít, měl by být radostně přijat do církve a být pokřtěn. Ježíš též nelustroval a dlouze nepřipravoval lidi ke křtu, k jejich obrácení docházelo okamžitě. Anebo se mýlím?

Rudý sever

(Řecko)katolický kněz

Pokřtěn jsem byl jako několikaměsíční dítě v bývalých Sudetech, řekli bychom v rudém okrese na severu. Měl jsem štěstí, že rodiče jsou věřící a snažili se mě vychovat co nejlépe ve víře v Boha. To že jsem křesťan, jsem nepříjemně zakoušel zejména, když jsem začal chodit na základní školu v městysu, kde nás z několika set dětí do kostela aspoň někdy chodilo asi deset. Říkával jsem si, proč nás několik musí a ostatní ne? Ve třídě jsem byl pochopitelně sám a zdrojem soustavného šikanování od některých dětí, kteří se vysmívali tomu, že chodím do kostela a pak ponižování od několika učitelů z téhož důvodu. Většina učitelů se však chovala s respektem, mnozí spolužáci to většinou neřešili a někteří mě dokonce podporovali nebo bránili proti ostatním. Změna nastala v roce 1988, kdy jsem šel do učení do velkého města a reflektoval svůj křest a hledal stále více Boha a snažil se pochopit, co znamená být křesťanem v dnešním bezbožném světě, kde nikdo nehledá ani Boha ani dobro. Začal jsem pravidelně chodit na mši a vychovatelé na internátu, kde jsem pobýval, mě nechali a nikterak to nekomentovali. Tehdy jsem si uvědomil, že existují i na severu sympatizující osoby, respektive lidé dobré vůle. Velkým probuzením víry byly po roce 1990 návštěvy fary v Příchovicích, kde jsem si uvědomil a zažil, že kostel nejsou jen staří lidé, ale že církev znamená všechny generace osob, které Bůh volá. Tam jsem pocítil poprvé povolání ke kněžství. Cesta k němu byla trnitá a složitá. Každým rokem jsem přicházel o iluze, že být pokřtěný není jen se na někoho neustále usmívat, všechno si nechat líbit a říkat: „bráško sem“, „sestro tam“. Největší očištění od tradičního balastu jsem zažil na studiích v Římě, kde jsem si uvědomil rozdíl, že něco jiného je něco dělat a jiné něco tvrdit a důležité zastávat. I když i tam jsem se setkal s několika skvělými a nesmírně vzdělanými lidmi, kteří svou víru v Krista nenuceně, avšak upřímně žijí, na nic a nikoho si nehrají, nebo se do něčeho neoblékají, aby byli něco lepšího než ostatní obyčejní lidé. V poslední době zjišťuji, že k reflexi křtu, je kromě osobního ztišení a modlitby, také společenství lidí, se kterými jsem na jedné vlně, kteří žijí, co nejpocitivěji své křestní zasvěcení, kdekoliv se nacházejí a laskavě a s humorem umí předávat Krista ostatním.

První nadechnutí

45 let, máma tří jedinečných dětí

Křest je pro mě jako první nadechnutí. Bezpodmínečně potřebné pro začátek nové etapy mého života. Stejně jako křest je vstupní branou do života jedinečného a milovaného Božího dítěte. Mnou neuvědomělé, ale s touhou očekávané a radostně prožité všemi zúčastněnými. Byla jsem pokřtěná necelý měsíc po narození, na svoje jmeniny, při nedělní mši svaté. Je nutné, ale samo o sobě nestačí. Jako je třeba se znovu a znovu nadechnout, tak je i v duchovním životě potřeba znovu a znovu přijímat Boží milost ze svátostí.

Předcházela příprava. Před narozením jsem se "učila dýchat" od mé maminky a díky mé mamince. Stejně jako mě maminka a celá rodina od malička učila žít s Bohem, každý den, vždy a všude. Tak nějak samozřejmě, upřímně, bez velkých gest a hraných okázalostí. Nelze se dvakrát poprvé nadechnout, ale někdy je velmi dobré, někdy až téměř nezbytné se nadechnout hodně zhluboka.

Stejně i křest nelze platně přijmout dvakrát, ale je velmi dobré a prospěšné se zastavit a křestní slib vědomě a upřímně obnovit.

A Bůh je srdce, které mi každým svým úderem znovu a neustále bezúnavně opakuje, šeptá, volá na mě nebo zvoní, jako zvonář připomíná: "Ty jsi mé milované dítě." (srov. Mk 1, 11) a ohlašuje celému světu: "... v něm mám zalíbení!" (srov. Mt 3, 17)

Milosrdný Bůh

Evangelický farář

Křest je pro mě ujištěním, že na světě nejsem náhodou a že náležím do společenství těch, kteří věří, že nad námi je věrný a milosrdný Bůh, kterému patříme. Jemu jsem také ve svém životě odpovědný. Křest pro mě je darem osobním, který mě drží v mých zdarech i nezdarech, ale též darem, který mě posílá za druhými lidmi s posláním sloužit, vydávat svědectví o dobré zprávě o Boží věrnosti. Jsem vděčný svým rodičům, že mě křtem v dětství do společenství církve zařadili a svou výchovou k víře v Boha vedli.

Okem učitele

77 let, emeritní ředitel školy

Je mi 77 let, jsem kantor a byl jsem osloven, zda bych se mohl vyjádřit k danému tématu. Rád jsem přijal. Svoji odpověď bych rozdělil na dvě části.

1. reakce na seminární práce posluchačů KTF UK

2. vlastní vnímání svého křtu.

1. S tématem jsem byl seznámen, a tak jsem začal pročítat ony práce. Domníval jsem se, že půjde o spontánní vyjádření jednotlivých věřících, kteří se nechali pokřtít po zralé úvaze a jsou přímo nuceni potřebou se o tuto radost s někým podělit. Po přečtení několika prací jsem zjistil, že se patrně mýlím. Že impulzem těchto prací není spontánnost a euforie – tedy akce, ale zadání – tedy reakce. Dodatečné přečtení úvodu mne o tom přesvědčilo. Všechny práce jsou psané velmi inteligentními lidmi, kteří jsou hluboce věřící a v dané problematice vzdělaní. Jako kantor jsem přesvědčen o tom, že gró těch příběhů je pravdivé. V případě zadání je však přirozeností lidskou (zejména pak v seminární práci) přidat i jakousi nadstavbu. To je využití studijních vědomostí (citace Bible a svatých), snahy být co nejlepší, napsat i to, co zadavatel na základě svých přednášek a seminářů tak trošku chce a očekává. Upřímně, nedovedu si představit, že na základě jednorázové události (byť se jedná o křest) by se člověk (řečeno v lehké nadsázce) téměř ze dne na den stal někým jiným, že by se mu ze dne na den výrazně změnil život. O čem naopak nepochybuji, že se jedná o proces, o vývoj, o zrání. A pokud je křest vnímán jako bod zlomu, tak hlavně proto, že mu předcházelo to 'zrání' v režii víry v duchovní přípravě na křest. Nicméně chápu, že tento tak dlouho, a tak toužebně očekávaný akt může vyvolat silnou iluzi okamžitého zlomu.

2. díky této činnosti jsem se po 76 letech zamyslel nad svým křtem. S jednoznačným závěrem.

Naprosto dominantní je pro mě víra. Křest je potom její nedílnou součástí. Obrazně řečeno, křest je pro mě klíčem od brány, po jejímž otevření nás očekává rozevřená náruč víry se vším, co nám může

nabídnout. Určitě bych mohl ještě dlouho psát o tom, proč jsem věřící, jakým opakujícím se svátkem jsou pro nás s manželkou návštěvy bohoslužby, jak povznášející je přijímání Těla Páně, jak nesmírně nám víra život naplňuje a obohacuje. To však již není náplní zadání.

Zde je tedy mé 'kacířské' vyjádření.

Jako bych vylezl z kanálu

Františkánský kněz, 41 let

Nemohl jsem být pokřtěn jako malý, protože můj táta měl důležitou funkci v Československé televizi a za tak nerozvážený čin, jakým by byl křest syna, by pravděpodobně draze zaplatil propadem v kariérním žebříčku. Když jsem ale jako hoch jevil o náboženství zájem, nechala mě máma zapsat do náboženství, však jsme také měli už nějakých pět let po listopadové revoluci. Křest, který jsem přijal u kapucínů, měl pro mě význam nedozírný. Vysvětlil bych to takovým jednoduchým pocitem, který mě první rok po křtu provázel. Měl jsem dojem, jako bych do té doby žil jen v kanalizační síti. Všude tma, neustálý puch a pohyb limitován úzkými betonovými stokami, které se občas větví, občas jdou rovně. Nic příjemného, ale pokud neznáte nic lepšího, tak ani nevíte proč je to špatné. Po křtu mi bylo, jako bych z kanálů vylezl. Poprvé jsem viděl světlo a barvy, cítil vítr ve tváři, zažil svobodu, možnost chodit kam chci. Snažil jsem se všem říci, jak to je hezké a nechápal jsem, že to nikdo neposlouchá. Byl jsem také v obavách, jestli se nějak nepropadnu zpět, jestli mě nezavede nějaký hřích, nebo tak něco. Ale nikoliv. Dodnes se pohybuji v úžasném prostoru Boží přítomnosti a už ani nechci vzpomínat, jaké to bývalo předtím.

Díky za otázku, mohl jsem si znovu uvědomit, co jsem tehdy ve křtu dostal.

Pohled zvenčí

RNDr., dlouholetý zaměstnanec na MPSV, MZ, také odborů, nyní aktivní důchodce

Díky, že jsem měl možnost přečíst si desítky výpovědí na téma „Co pro mne znamená můj křest“. Shledávám, že se sice liší příběhy lidí, kteří byli pokřtěni v raném dětství „mimo vlastní vůli“ a jiných, kteří ke křtu přistoupili na základě vlastní vůle, převážně již v dospělosti. Ale všechny příběhy se slévají do společného proudu pochybností o sobě samotném a světě okolo, tápání a hledání, nalézání a znovu objevování a východisek spojených s vlastním poznáním, doprovázením lidmi blízkými, nalezením nového prostředí, církevní instituce. A zejména nalezení sama sebe a víry v sebe a v Boha zároveň. To je pozitivní a radostný výsledek všech výpovědí, Zaplať Pán Bůh za ně.

Přečetl jsem desítky příběhů, další stovky lidí s obdobnými osudy a cestami jsem během života potkal, ale setkal jsem se i s tisíci dalších, které pozitivní nejsou. Osudy řady lidí jsou lemovány zklamáním, protože se lidé často nevydávají leckdy strastiplnou cestou k hledání a nalézání pravdy a víry a očekávají šťastný život vzešlý z povrchnosti. Život v sebestřednosti pozbývá smysl. Člověk je koncipován jako bytost společenská a může získat, když umí rozdávat.

Myslím si, že každý má možnost najít svého Pána Boha, vlastní víru, společenství, do kterého přináleží. Ale podmínkou je právě hledání a vůle.

Osobně jsem z rodinných důvodů formálně bezvěrec, nepřísluším k žádné církvi nebo náboženskému společenství, ale také se nepovažuji za ateistu a člověka bez víry jako takové. Vůbec se nechci srovnávat, ale myslím si, že i tak lze prožít život hluboký duchovně, ve skvělém společenství lidí sdílejících stejné hodnoty a mravní zásady.